

a **440** m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR

(LA REVISTA D'OLOT)

**Entrevista a
Francesc Rubió**

19

MARÇ 1997

PREU 500 P.TES.

GUOSA:
Un projecte fallit?

39

**La Setmana
Santa "Oficial"**

Temporada de Teatre i Dansa

2n. trimestre de 1997

TEATRE

27 de març

Dia Internacional del Teatre

12 d'abril, 22h.

Rodamón presenta EL CARRER ESTRET, de Josep Pla

Direcció : Montse Sala

18 d'abril, 22h.

Companyia Kràmpack presenta SÓC LLETJA, de Sergi Belbel i Jordi Sánchez

Direcció: Sergi Belbel

Amb: Joel Joan, Jordi Sánchez, Laura Conejero i Mònica Glaenzel

Pre-estrena mundial

30 d'abril, 22h.

El Centre Dramàtic d'Osona presenta POEMÀNCIA, de Joan Brossa

Direcció: Lluís Solà

Il.lusionista: Hausson

23 de maig, 22h.

Teatre Bis presenta CASA DE NINES, D'Enrick Ibsen

Direcció: Juni Dahr

Amb: Mercè Managuerra, Pep Pla, Josep Minguell, Albert Pérez i Aurora Garcia

6 de Juny, sessió de vespre i sessió de nit

CLOENDA DE LA TEMPORADA DE TEATRE

amb

Pep Bou i les seves bombolles de sabó

DANSA

26 d'abril. Dia Internacional de la Dansa

11,30h. Visita comentada al Teatre Principal

a càrrec d'Alexandre Cuéllar (Recorreguts urbans)

12,30h. Espectacle de dansa al Firal (Àrea)

22h. Búbulus, Cia. de Dansa presenta GEORG

MÚSICA

19 d'abril, 22,30h.

Concert homenatge a Javier Joaquín

Amb Jordi Vila Prinyó al piano i Ramon Alzina a la percussió.

24 de maig, 22,30 h.

Concert de guitarra a càrrec de José Miguel Moreno

Coordinació: X. Ruscalleda
Consell de redacció:
Juli Clavijo, Pep Fargas, Meius Ferrés, Àngel Parada, Xavier Planagumà, Jordi Rovira, Albert Rubirola, Joan Serra, Ricard Sargatal, Jordi Serrat.

Edició: As. L'Au cal.ligràfica
Concepte portada: Kim Domene
Impressió: Impremta Aubert

Col.laboradors:

OPINIÓ:

Albert Bramon, Joan Capdevila, Juli Clavijo, Antoni Mayans, Jordi Pujula, Àngel Parada, Esteve Corominas, Miquel Macias, Pere Masmitjà, Domènec Molí, Lluís Sacrest, Joan Serra.

TEATRE:

Francesc Pereira, Pep Fargas, Tena Busquets

MÚSICA:

Pep Coll, Carles Fontfreda.

ART:

Gabriel Alcalde, Pin Ferrés, Carme Ortiz, Jordi Rovira, Albert Ruscalleda, Joan Vilallonga, Sigrid Werning.

CINEMA:

Carles Batlle, Miquel Barti, Imma Merino, Manel Mitjà, Àngel Quintana.

LITERATURA:

Concepció Batallé, Pedro Carrizosa, Margarida Casacuberta, M. A. Gardella, Natàlia Molero, Dolors Rovira.

CIÈNCIA:

Emili Bassols, Jordi Canal, Francesc Canalies, Josep Codony, Josep Guix, Joan Nogué.

Dipòsit legal: GI-801/95

19

M A R Ç
1 9 9 7

Assignatures pendents

l'hora de demanar o d'exigir, som els primers. Volem millors carreteres, millors escoles, millors hospitals, millors pensions de jubilació... però, a l'hora de pagar...:»ho vols amb IVA o sense?». No solament no ens agrada pagar sinó que, fins i tot, trobem obscena la persecució de la infracció fiscal, com si en el fons es tractés d'una injerència de l'Estat en un

tema eminentment privat, gairebé personal.

Qui ha patit més descrèdit social, en José Borrell per perseguir fiscalment en Pedro Ruiz, o aquest per no pagar? L'edició, a càrrec d'aquest darrer, de «Domingool « ha estat finalment un premi -a part d'un càstig per als telespectadors- a la seva croada «liberal» en contra de la «confiscació» socialista? Ha estat finalment premiat per no complir les lleis democràtiques aprovades pel contrincant polític? Qui pateix més descrèdit social, en Mario Conde per haver estafat, presumptament, milers de milions de pessetes, o bé un jonqui que roba vint mil pessetes de la caixa d'un supermercat? Poden representar dignament l'Estat espanyol esportistes que tenen el seu domicili fiscal a Andorra o a Montecarlo? No sabem la resposta que cadascú dóna a aquests interrogants, però tenim la sospita que, a nivell general, difereix molt, potser massa, de la que puguin donar, per exemple, els ciutadans dels països escandinaus.

Quan un polític es presenta a unes eleccions, al marge de la seva ideologia política, deixa ben clar, pel sol fet de presentar-se, que serà escrupolós en el compliment de la legalitat vigent. Si cap, que no hauria de caber, més que ningú. D'això tracta, entre altres coses, la qüestió de la responsabilitat política que no té per què tenir relació amb la responsabilitat jurídica. Per què als nostres polítics, siguin del color que siguin, els costa tant de dimitir? Per què els costa tant d'assumir les seves responsabilitats polítiques?

No ens agradaria personalitzar aquestes dues assignatures pendents de la democràcia espanyola en la figura del regidor de Medi Ambient de l'Ajuntament d'Olot, Jaume Vizern, entre altres coses, perquè no volem entrar en dubtoses disquisicions jurídiques sobre la responsabilitat personal d'un administrador únic d'una societat mercantil, ni sobre el greuge comparatiu que suposaria que els treballadors de l'empresa de contractació temporal en la qual treballa aquest regidor no puguin ser contractats per l'Ajuntament. Aquest cas, però, ens ha servit d'excusa per reflexionar sobre alguna de les patologies que presenta la nostra jove democràcia. La pregunta que ens hauríem de respondre és la següent: per què la nostra societat suporta tan resignadament que molts dels nostres polítics treballin poc, cometin irregularitats comptables, cobrin comissions, que actuïn d'una manera o altra en funció dels sondejos electorals o que, en definitiva, tinguin tan poc sentit d'«estat» o de ciutat? Serà que, com deia en Miquel Roca, el polític no és res més que un reflex de la societat en la qual li ha tocat viure?

Un pacte olotí sobre educació

Ja fa uns quants dies que hem pogut llegir a la premsa que la Universitat de Girona ha establert contactes amb algunes ciutats amb algunes ciutats giro-nines per proposar la possibilitat de fer-hi estudis universitaris i Olot és una d'elles. Aquest tema és interessant i voldria fer-hi unes modestes reflexions.

Per molt que hi hagi un consens quasi absolut sobre la necessitat de les comunicacions, les solucions es troben molt llunyanes. El desdoblament de la carretera Olot-Besalú, per molt bé que vagi, va per llarg i, lligat amb ell, el Tunel de Bracons encara més. És a dir que, les carreteres no seran un factor de rellenchament ni a curt ni a mig termini.

I, a fe que necessitem un rellançament! Sense ser pesimistes, tots estem d'acord que la Garrotxa es troba aturada i que, en conseqüència es queda enrera.

Això porta a creure que hem d'estirar d'un segon factor de desenvolupament, l'educació. No crec que es tracti d'un sacrilegi fer aquesta afirmació, per la senzilla raó que, hores d'ara, moltes persones ja s'adonen que, a més d'altres valors, l'educació és un valor clau en el desenvolupament.

Per tant, crec que ha arribat l'hora de proposar un pacte de mida garrotxina sobre els objectius i les estratègies sobre l'educació a llarg termini. Un pacte de tots els partits olotins però que vagi més enllà i tingui voluntat de convertir-se en complicitat general en aquest camp.

Mirat amb aquesta perspectiva hauríem de ser capaços de posar sota la mateixa

estratègia fets passats i que poden repetir-se com han estat la ubicació de l'institut de la carn a Monells, o com va ser la posada en marxa i el desmantellament de la CITA, la pèrdua del Laboratori Lleter o l'emplaçament del laboratori de materials del Col·legi d'aparelladors a Olot i fets que s'estan produint actualment com la implantació del nou model educatiu, l'ESO, els batxillerats generals, el batxillerat artístic, la nova FP i els crèdits de Garantia Social.

Aquesta proposta l'hem fet a l'alcaldesa d'Olot i pensem fer-la a tots els partits polítics. Confio que avanci, però voldria deixar clar que, el més important, és que es reflexioni col·lectivament sobre el tema i que es dissenyin estratègies a curt i llarg termini.

Tot i això, tinc algunes idees de partida que m'agradaria exposar aprofitant l'article.

1- La necessitat més imperiosa que tenim és que les empreses de tota mena i de tota mida d'Olot puguin trobar tècnics mitjans i superiors preparats i amb iniciativa.

La qualitat de la mà d'obra és un incentiu empresarial de primera magnitud, aporta un factor de qualitat que pot fer superar les dificultats que tenim amb el transport, dóna un plus d'iniciativa a les empreses i contribueix a la seva millora en allò que s'anomena pomposament «investigació i desenvolupament» (i que, tal com s'ha demostrat, depèn sobretot dels treballadors intermedis).

2- Necessitem que vinguin estudiants de fora d'Olot. Pel moviment econòmic que comporten, per la vitalitat i per

l'establiment de xarxes comercials i personals que generen ells mateixos un cop treballen fora.

3- Ens fa falta una marca que ens distingeixi i ens faci d'atractiu. Tenim una població relativament petita que ens dificulta molt competir amb altres poblacions més grans com Girona, Figueres i Vic. Per tant hem de treballar en línies originals però amb base cultural i històrica a Olot.

4- Disposem de pocs recursos i s'ha de comptar i sospesar tot. No en fem prou amb bones idees, cal pensar en el seu finançament. Ni la comarca és tan gran, ni l'administració està per grans dispendis.

5- Cal apostar per l'ensenyament primari i secundari general per posar les bases a llarg termini dels ciutadans olotins que tindrem d'aquí a vint anys. I l'eina més efectiva és l'ensenyament públic perquè promou la igualtat d'oportunitats.

6- L'educació constitueix una de les xarxes de seguretat que evita el trencament social. S'han de potenciar els projectes de transició de l'escola al treball com un medi eficaç d'evitar la marginació (els crèdits de garantia social, les escoles taller, els cursos de formació,...)

No voldria que això constituís una declaració tancada sinó un element de reflexió. La majoria d'aquestes idees no són meves i tenen el seu origen en moltes persones amb qui he compartit la meva feina educativa i política durant anys i per això crec que tenen encara més interès.

Albert Bramon

Cap de Grup Municipal del PSC.

Pere, per què els has abandonat?

SEl mes de febrer l'Ajuntament en lloc de celebrar un Ple va celebrar un buit. L'equip de govern només havia preparat set temes per ser debatuts. I tots temes menors. Els relacionaré perquè us en feu el càrrec: Una mena d'assegurança gratuïta que ens prevé de pujades sobtades del tipus d'interès, una modificació tècnica del conveni laboral del personal contractat de l'Ajuntament, dos minúsculs i intrascendent projectes urbanístics, una normativa de propaganda política sobre la distribució domiciliària de propaganda comercial i

el projecte inicial del Casal del barri de Bonavista.

El Ple el vàrem acabar d'emplenar els membres de l'oposició amb propostes variades. Hi havia: una proposta conjunta de tots els grups encaminada a despolititzar el PVC i que es limitava a demanar a un parell de departaments de la Generalitat que ens diguin si podem seguir usant aquest material de construcció. Una iniciativa d'ERC, a la que si va afegir CiU, demanant les seleccions catalanes i el Comitè Olímpic propi. Una del PSC que demanava que no es donessin llicències provisionals d'obertura d'establiments si no es complien les normes de seguretat.

Una del PP que proposava fer un reglament i nomenar un encarregat de Protocol per evitar les molestes corredisses en els actes públics i per mirar de neutralitzar civilitzadament els xupa-càmares professionals. Una d'ERC que demanava a la Generalitat que pagués les subvencions quan toca. I finalment una altra d'ERC que intentava estalviar els 5 milions anuals que ens costa llogar els locals de la Brigada Municipal.

El Ple va funcionar amb la màxima monotonia: totes les propostes del govern es varen aprovar per unanimitat, i totes les de l'oposició varen ser rebutjades per CiU, excepte el tema de

les subvencions. Les plàcides vacances polítiques "made in Brussosa" només es varen trencar quan el nou tandem de portaveus Bassols-Corominola varen intentar argumentar perquè estaven d'acord amb el que proposava l'oposició i tanmateix hi votaven en contra. Va ser fellinià. No us ho puc transcriure perquè no domino prou la retòrica cartesina ni la pantomima dialèctica. Però per si us serveix d'alguna cosa, en vaig treure la impressió que votaven en contra perquè

la premsa no torni a dir que manen poc i que van a remolc de l'oposició.

Per acabar i donat que en els meus 10 anys de regidor mai no havia vist un Ple tan insuls i mancat de continguts, vaig aprofitar el torn de precs i preguntes per demanar a l'Alcaldesa si els polítics i els funcionaris del nostre Ajuntament havien fet un torn extraordinari de vacances durant el mes de febrer. Ella, en un rampell d'honestetat que l'honora i abans de tancar la mini-

sessió, em va contestar amb aquestes paraules: "Els funcionaris no han fet vacances. És incompetència de l'equip de govern. Es tanca la sessió". Jo no hagués expressat amb unes paraules més justes. Només em queda transcriure el que vaig afegir: "L'Ajuntament ja sembla el Consell Comarcal". És ben bé això!

Joan Barnadas i Puigferrer

 Portaveu d'ERC

Reflexions al voltant de la Llei de protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa als 15 anys de la seva promulgació

La llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa ha implicat des de la seva entrada en vigor, a més de ser un instrument de protecció, l'establiment d'un criteri més ampli de política mediambiental com a principi rector de la política social i econòmica recollit a l'Art. 45 de la Constitució. La consideració del règim d'espais objecte d'especial protecció, no es pot efectuar al marge de la confluència de legislacions sectorials: agrícoles, turístiques, industrials..., i dels instruments de planificació urbanística, en tant que els referits espais constitueixen una modalitat integrada en el sòl no urbanitzable.

En principi, aquest tipus de sòl és jurídicament un sòl discriminat, maltractat, estèril des del punt de vista del «ius aedificandi» o dret a construir. No sempre ha estat així. La jurisprudència de principis de segle establia que les prerrogatives de les llicències municipals se centraven exclusivament a l'interior de les poblacions. Aquesta línia es veu definitivament trencada amb la Llei del Sòl de 1956, ja que nega als particulars la possibilitat de transformar el sòl rústic en urbà, possibilitat reservada exclusivament al planejament. D'aquesta manera, el dret de construir en sòl no urbanitzable és del tot aleatòria, no tan sols per l'exclusió, sinó per l'atribució discrecional a través d'un procediment especial, concurrent entre l'Administració local, autonòmica i, en el cas que ens ocupa, de l'Administració del propi Parc Natural.

Aquesta concurrència de voluntats no sempre es desenvolupa de manera pa-

cífica, amb unitat de criteris, sigui perquè el municipi tendeix a l'expansió territorial pel factor demogràfic o econòmic, sigui perquè l'Administració de la Generalitat desenvolupa actuacions sectorials: noves carreteres, nous productes turístics, xarxes de sanejament..., d'àmbit supracomarcal, sigui pel zel conservador dels mateixos garants del patrimoni natural. Davant d'aquests conflictes, la normativa de la Zona Volcànica, en un principi, va optar per la fórmula que els italians denominen «sovrapposizione» i que els francesos defineixen com a «mis a jour», que no és altra cosa que adaptar els plans municipals als projectes sectorials i a la pròpia zona a protegir.

No obstant això, aquesta solució ja no va ser del tot vàlida des d'un principi. El Tribunal Constitucional va considerar no vàlida la llei en la part que afectava l'explotació minera dels volcans, en tant que permetia a la Generalitat impedir una explotació de recursos subjecta a concessió administrativa de l'estat, la qual cosa va fer necessària la compra de les accions de Mines Olot com a única alternativa per aturar definitivament la destrucció dels cons volcànics, cosa que no es va aconseguir fins al 1991.

Onze municipis limiten directament amb el Parc, el 98% dels terrenys són de propietat privada, en paraules del mateix director de l'organisme rector, Jaume Vicens: «Res no és estàtic. Tant els planejaments municipals, com el Pla especial poden i, de fet, s'han d'anar adaptant».

En una zona de 12.000 hectàrees amb una rica activitat industrial, on viuen 35.000 persones, les zones de fricció són constants, la qual cosa ha portat a informar per part del parc de més de 1600 activitats, el 60% de les quals són obres. I això sense comptar amb les grans

infraestructures públiques, com ara els sistemes viaris subjectes a estudis d'impacte ambiental.

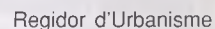
És inquietant que el ser o no ser de cada finca depengui tan sols dels plans. D'acord que el dret de propietat ha d'estar subjecte a l'interès general, però la discrecionalitat administrativa, moltes vegades, va massa lluny. Una possible alternativa seria l'establiment de coeficients de densitat, coma frança o com ja s'ha experimentat a l'altiplà de Batet, reduint al màxim la concentració de nuclis de població al voltant de cercles concèntrics a les edificacions.

En un sistema «nacionalitzador» dels usos, de manera que no siguin «patrimonialitzats» per la propietat i que funcionin en règim de concessió, com és l'exemple de les rutes turístiques de la Fageda i el Croscat i que hauria d'aplicar-se a qualsevol altra activitat agrícola o industrial.

Si hi afegim una més efectiva actuació en la declaració de nul·litat absoluta dels actes de parcel·lació il·legals, impedit la lliure disposició del sòl d'una manera tan radical com en la legislació italiana en la qual s'incorpora la finca al patrimoni municipal en cas d'infracció. Deixaríem a la normativa del Pla, la simple descripció dels elements arquitectònics a utilitzar i el volum d'edificació a autoritzar.

En definitiva, es tracta, en paraules del propi Conseller de Medi Ambient, de «potenciar la complicitat entre les administracions i la població» en un parc en què «la humanització és una realitat ineludible».

Xavier Bassols i Ametller

 Regidor d'Urbanisme

Anem per feina?

Una crònica del Ple del mes de febrer

N

o es pot dir que l'equip de govern hagi fet els deures aquest mes de febrer, veient el nombre d'assumptes tractats en el darrer ple. El temps dirà si això només ha estat un lapsus o si realment s'ha entrat en una situació d'interinitat irreversible. Per ara, cal

considerar uns quants aspectes.

Sembla com si l'equip de govern es trobés al final del seu mandat. El cansament que s'entreveu en alguns dels seus membres, fins en la pròpia actitud durant la sessió plenària, podria fer pensar que el temps s'està acabant i que ja arriba l'hora del relleu. Em sembla que algú hauria de fer notar que encara falta molt de temps per les eleccions i que la ciutat no deixarà de tenir en compte qui ha sigut aplicat i qui s'ha mantingut en la inanitat.

Cal constatar un cert aire defensiu en l'equip de govern que li pot fer perdre l'oremus. En aquest Ple s'ha vist una actitud molt tancada davant de propostes raonables de l'oposició. El regidor De Trincheria no va deixar d'insistir en una situació, quant al protocol, que sovint provoca situacions caòtiques i pintoresques quan gent de tota mena es fica enmig dels representants del poble per... «sortir a la foto». Tampoc no és lògic votar en contra de la proposta del regidor Barnadas

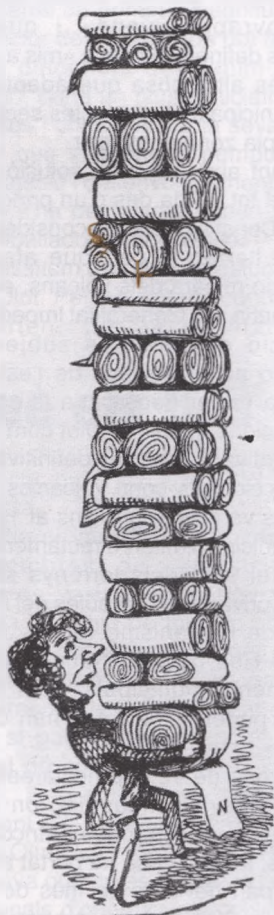
de posar fi al malbaratament de diners que comporten els múltiples lloguers de locals per part de l'Ajuntament. Les que va presentar el regidor Bramon, la de tenir en consideració un estudi fet pel PSC sobre l'accés del trànsit al recinte firal i que es concedissin permisos d'obertura de locals públics si no es complien les normes de seguretat que marca la llei, no van tenir millor sort. El vot de la majoria absoluta s'anteposà sempre al diàleg i a la capacitat de síntesi. Curiosament, les dues mocions aprovades, proposades per ERC, no estaven relacionades amb problemes específics d'Olot. La primera feia referència al retard amb què la Generalitat paga als seus creditors; certament, un tema d'abast nacional que fa anys que dura. I la segona, sobre el reconeixement del COC, un tema que no preocupa especialment a CiU, però que gràcies a aquesta mena de mocions pot mostrar les seves essències. Tot i que, com bé va dir el regidor Macias, això entri en contradicció amb la prohibició taxativa de l'Alcaldessa de no permetre la presentació de mocions que no siguin d'estricta competència municipal. Que tothom comenci a tremolar. A partir d'ara, el regidor d'IC-Els verds tindrà tot el dret de presentar les seves mocions cosmogòniques i la sessió s'acabarà quan

s'hagi fet un debat com cal. Tant és així que la seva insistència en la perillositat del PVC ha obtingut el reconeixement de tots els grups, presentant en comú una moció que reclama a les Conselleries d'Indústria i Medi Ambient un informe tècnic sobre l'ús d'aquest material.

Hem de valorar com a preocupant la imatge que l'alcaldesa d'Olot va donar en aquest Ple. Semblava massa nerviosa, i això no és normal en Isabel Brussosa. Algú ha comentat que les dissensions internes entre Convergència i Unió estan arribant a uns límits insuportables i que el vot favorable *ab conditio* que els regidors d'Unió li van donar quan va ser substituït Pere Macias és cada vegada més tebi. L'estirabot final, afirmant que la manca de propostes de l'equip de govern és «per la incompetència de l'equip de govern», traspua irritació, amargor i una certa impotència, no pas en relació a l'oposició, a la qual ens consta que respecta, sinó als seus propis companys de viatge. En qualsevol cas, Olot mereix que l'equip de govern faci la seva feina; que treballi i que no deixi escapar les oportunitats que són a l'abast de la ciutat. Projectes que havien assolit el consens de tots els grups polítics, com ara la implantació a Olot d'estudis universitaris, una qüestió bàsica per al seu desenvolupament.

Si fem memòria - i ara, l'aniversari de l'aprovació de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica n'és un fet fet prou demostratiu-, quan la Garrotxa s'ha unit i s'ha mogut amb decisió ha estat imparable. Així es varen salvar els nostres volcans o es va obtenir la construcció d'un tercer institut de batxillerat. Així hauríem d'actuar per fer d'Olot la capital universitària de la comarca. I si l'Alcaldia ha de remoure algú de la seva poltroneria, la ciutat li ho agrairà.

 Juli Clavijo

Alguns dels acords presos:

És difícil fer-ne una tria, ja que no n'hi ha cap que tingui especial rellevància. Podríem destacar la renovació de l'equipament informàtic, la subhasta d'una parcel·la del sector del Bosc de la Coma, l'aprovació inicial del Projecte d'urbanització dels carrers Heura i Bruc, el projecte de construcció del Casal del barri Bonavista, pressupostat en més de trenta milions. De les respostes del regidor Bassols a l'Alcaldessa podem deduir que l'Ajuntament ha cedit els terrenys i aporta la direcció tècnica, però que no hi haurà aportació econòmica ni, i això sí que és una novetat, de material. Amb això trenquen amb el sistema d'ajuts que havien aplicat per a la construcció d'altres casals.

La proposta del regidor Vizern d'aprovar una ordenança reguladora de la publicitat comercial a les bústies fou aprovada per unanimitat.

Xevi,
últimament, se m'apareix Moisès, representat per en Charlton Heston, baixant del Sinaí amb les Taules de la Llei o Deu Manaments, i estavellant-les sobre el poble d'Israel que es dedicava a adorar ídols de tota mena, classe i condició. Quan veig «les masses» glorificant algú, sento un corc de desconcert i depressió que em rosega el cervell perquè no ho entenc.

Suposo que haig d'acceptar que els ídols ens fan falta. Ho haig d'acceptar perquè hi són i jo mateix no podria prescindir-ne sense sentir-me orfe o desclassat, però si deixo de banda la sensació d'admiració momentània pels fets de la persona - quan hi són - no trobo absolutament res que em pugui servir per ser més feliç: ni jugadors de futbol, ni artistes, ni intel·lectuals, ni polítics, són models que em serveixin ni que desitjaria tenir al costat cada dia o compartir amb ells alguna cosa. Tinc la sospita que el que mostren no és cap garantia de res, sinó el desig que sembla emanar de tots els idòlatres.

... haig d'acceptar que els ídols ens fan falta. Ho haig d'acceptar perquè hi són i jo mateix no podria prescindir-ne sense sentir-me orfe o desclassat...

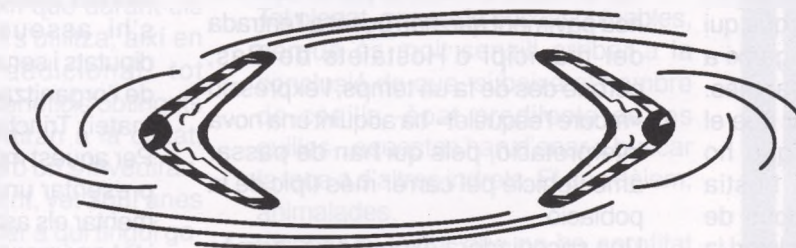
Mentre estiguem fixats en un altre, adorant-lo, i n'estiguem enamorats i el creiem, no tindrem temps ni estarem en condicions d'ocupar-nos de nosaltres mateixos, del nostre entorn. Ens escapem de decidir sobre el que volem ser i el que volem fer. La projecció cap a un mite exterior, mediatitzat a través de la mitificació que el despulla de qualsevol referència amb la realitat, és una droga molt poderosa a la qual tots podem caure.

Vè «fan» de fanàtic i de fanatisme? Suposo que sí. En el punt en què aquesta fe es converteix en un fi, la comunicació de persona a persona, amb tota la riquesa i complexitat que hi ha dins de cada individu, es redueix a la convivència de sensacions (no em sembla que arribin a la qualitat de sentiments). Sensacions que, quan desapareixen, per la pròpia caducitat del mite, s'han de substituir per unes altres més obsessives i més totals.

En la nostra joventut clamàvem contra l'alienació i el consum, i els podíem congregar perfectament en tot lloc i en tot moment. Ara, a final de segle, la realitat del jo, el tu i el nosaltres, s'ha convertit en un arcaisme i en un objecte d'arqueologia. Destruïm els ídols...

Quins hi posarem?

 Joan Capdevila

Benvolgut Joan,

A mi, encara no se m'apareix ningú, potser perquè la societat m'apar més cada dia com un tot spectral i amenaçador i això ja m'omple sobradament. He fet un vot d'apostasia idolàtrica -terme inexistent, que jo interpreto per explicar que m'he passat al bàndol dels bandejats-, em van els perdedors i els qui en aquesta vall de llàgrimes piramidal passen per ser gent senzilla, sense títols, ocupats tan sols en la feina d'estar mínimament en consonància amb l'entorn.

Fa poc una persona em va dir que havíem d'aprendre a ser egoistes. De moment, aquesta màxima que trencava amb uns dels puntals de la nostra educació cristiana que predica allò de «donar-se als altres», em trasbalsà, però a poc a poc vaig entendre que efectivament, si no preserves el ser, t'acabes quedant sense.

Tot sembla tan maleïdament artificiós i efímer, que enyorem la consistència pètria de les piràmides, al capdamunt de la qual només hi ha lloc per a un.

En l'any còsmic que va inventar no sé quin renombrat filòsof, la humanitat pensant representem els 25 darrers segons del 31 de desembre. Mirar-se les coses així pot ser, o bé desesperant o bé tranquil·litzador. Queda molt camp per córrer... En aquest panorama desolat que impregna de fàstic i de desesperació aquest final de mil·lenni, alguna bona idea despuntarà feliç per il·luminar l'horitzó. No sé si ens calen líders o herois, el cert és que n'hi haurà malgrat que gairebé sempre ens acabin traint. Tot sembla tan maleïdament artificiós i efímer, que enyorem la consistència pètria de les piràmides, al capdamunt de la qual només hi ha lloc per a un. Quanta bellesa no hi ha, però, en l'artifici!

Caminant pel pantà, quan la boira és espessa, potser no cal ni avançar ni recular, sinó esperar serenament que l'ombra s'esvaeixi.

 Xavier Rusalleda

Com més petita és la nou... més fressa remou

“ Un Ajuntament amb més normes de «petrecol» que no pas de protocol, un atemptat contra els automobilistes al municipi d'Hostalets d'en Bas, una regulació massa selectiva per a la publicitat directa, i els equipaments públics d'Olot a lloguer, són els temes destacats en la secció de "Com més petita és la nou... Per altra banda, del negre de Banyoles, és millor no parlar-ne, no fos cas que aquell tal doctor Arcelin es fixés en Olot i es proposés com a objectiu facturar la Verge del Tura cap al continent africà...” ”

Adhesius per segons què

L'Ajuntament d'Olot ha aprovat una ordenança municipal que servirà per a regular la distribució de publicitat directa a les bústies. A més, també han previst editar uns adhesius perquè qui no vulgui propaganda, se l'enganxi a la bústia i ja no hi hagi de pensar més. De totes maneres, sembla ser que el fet d'enganxar un adhesiu que ho expliciti, no immunitza cap bústia olotina de rebre qualsevol tipus de publicitat, perquè des del Consistori ja s'han afanyat a matisar que la propaganda electoral es continuarà enviant indiscriminadament arreu de la ciutat. Una propaganda on no hi figurarà el nom de l'empresa que la distribueix, ni tampoc cap recomanació sobre com reciclar les paperetes en qüestió, i que a més, possiblement algú se la trobarà escampada pel terra, atesa l'extranya dificultat a l'hora d'introduir publicitat directa a les bústies.

La propaganda electoral doncs, no estarà sotmesa a aquesta ordenança municipal, no fos cas que en període pre-electoral s'esgotessin els adhesius per a les bústies.

Llambordes anti-carro

Diuen que sempre és millor tard que no pas mai.

Serveixi aquesta sentència per justificar el retard a l'hora de parlar sobre el nou paviment que han posat a l'entrada del municipi d'Hostalets de Bas, perquè des de fa un temps, l'expressió «moure l'esquelet» ha adquirit una nova interpretació, pels qui han de passar amb vehicle pel carrer més típic de la població.

Una sacsejadora experiència, només comparable a una excursió pels carrils-bici més masoquistes de la Garrotxa. De moment, desconeixem qui és el culpable de la col·locació d'unes immenses pedrotes que, en un intent de simular llambordes, escurçaran la vida del parc automobilístic dels Hostalets. Servidor, que de tant en tant té el costum d'anar-hi a comprar el pa, ja està considerant la possibilitat de comprar un vehicle 4x4. I encara sort que del que es tracta és d'anar-hi a comprar pa, que si hi hagués d'anar a buscar llet, amb tantes sacssegades abans de sortir del poble ja se'ns hauria tornat agre!

Seients intransferibles

El regidor del PP a l'Ajuntament d'Olot, Joaquim de Trincheria, està molestat perquè segons ell, els actes que es

celebren al Consistori olotí estan mancats del més mínim rigor protocolari.

Segons sembla, a de Trincheria l'ha molestat que en els actes oficials, els organitzadors releguin els membres del Consistori als seients de les primeres files, destinats habitualment al públic; mentre que als escons dels regidors s'hi asseuen «l'homenatjat, els diputats i senadors de torn, la germana de l'organitzador (...)» en paraules del mateix Trincheria.

Per aquest motiu, el regidor popular vol presentar una moció per tal de reglamentar els aspectes protocolaris, o fins i tot anomenar un cap de protocol.

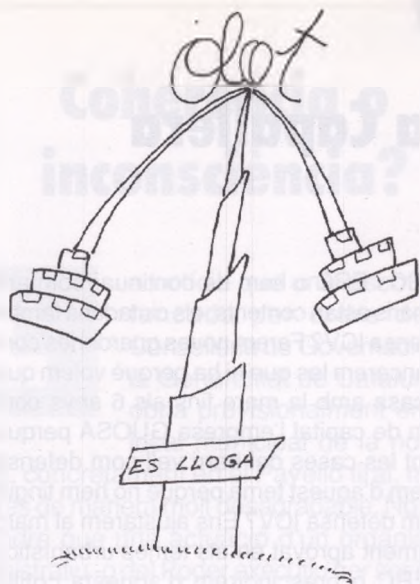
De tots és coneguda l'affirmació de que als polítics els costa molt haver de marxar de la poltrona. El que no sabem és que fins i tot els costa cedir-la ni que sigui per un parell d'hores, durant els actes oficials.

Ajuntament cèntric lloga...

Ja fa temps que des de l'Ajuntament d'Olot ens van dient que ens hem d'estrènyer el cinturó, que no hi ha quartos i que hem d'optimitzar els recursos. Fins aquí, és un fet comú a la majoria de Consistoris. A la capital garrotxina però, s'han superat una vegada més.

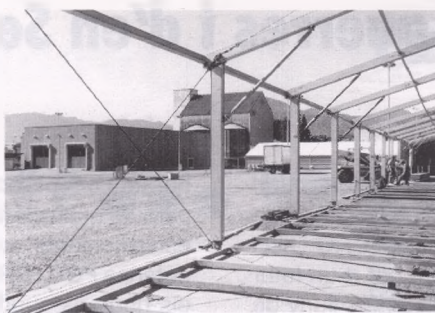
Després que el Departament de Governació de la Generalitat a Girona, hagi clausurat una discoteca de la ciutat per incompliment de certs requisits en matèria de seguretat,

Animalades

l'Ajuntament ha llogat el pabelló polivalent de fires a la societat que regenta la discoteca, perquè aquests puguin continuar llur activitat empresarial.

A partir d'ara doncs, el pabelló firal s'ha convertit en discoteca privada com per art d'encanteri. Segurament, l'Ajuntament d'Olot es justificarà manifestant que, com que durant els caps de setmana no s'utilitza, així en treuen un profit addicional, tot assegurant que els beneficis obtinguts amb el lloguer revertiran a la ciutat, sense especificar però on s'invertiran. Establert un precedent, vet aquí unes quantes propostes per a qui tingui ganes de posar negoci i no tingui local: durant la Setmana Santa, i aprofitant que els estudiants que s'hi ostaatgen seran de vacances amb la família o esquiant al Pirineu, l'Ajuntament podria llogar la Torre Malagrida a algun empresari que la reconvertis durant la setmana en un hotel; els lavabos del firal es podria reconvertir en el «Pudor's café», i fins i tot si el Bisbat tingués les mateixes iniciatives que l'Ajuntament d'Olot, la parròquia de Sant Esteve es podria llogar a una empresa de Transports perquè guardés els camions a les capelles adjacents.

Des del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa s'ha detectat que el nombre de conills i perdius està minvant, i per aquest motiu, ja s'estan plantejant com afavorir-ne la repoblació.

Mentrestant, a Montagut, els veïns es queixen que cada vegada pateixen amb més freqüència atacs de guilles als seus galliners. Per aquest motiu, els més prudents ja han demanat a l'alcalde que prengui les mesures oportunes. Els més exhaltats però, han trobat el cap de turc perfecte: els del Parc Natural.

Tot plegat, ganes de buscar culpables, perquè és molt senzill arribar a la conclusió de que, si baixa el nombre de conills -àpat predilecte de les guilles-, aquestes han d'anar a buscar la teca a d'altres indrets. El que dèiem, animalades.

Observi el lector que no he aprofitat per fer cap broma fàcil amb els termes conill i perdiu, i el fet que no criïn.

Jordi Serrat

alberg SACOT

Un allotjament al bell mig del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Entre les poblacions d'Olot i Santa Pau. L'alberg Sacot és una casa de colònies-alberg acollidor, on pots passar uns dies en companyia de la família o els amics.

Avda. d'Olot, s/n.
17811 SANTA PAU
(La Garrotxa)

68 03 79
26 62 54
68 00 85

Del pacte d'esquerres i d'en Serra Capallera

En el darrer número del ^a440^m, l'intel·lectual d'ICV, en Serra Capallera, em penja la llufa de ser partidari d'un pacte municipal ERC-CiU i per tant de ser un impediment per a un futur govern d'esquerres a Olot. Res més lluny de la realitat. La confusió -si és confusió, que ho dubto - només pot venir d'unes declaracions que vaig fer poc abans de les darreres eleccions municipals quan el PSC intentava fer creure als ciutadans que el seu candidat tenia possibilitats de ser el futur alcalde. "El relleu". Aleshores vaig dir -i el temps m'ha donat la raó- que aquella pretensió era irreal i interessada perquè, a tot estirar, els convergents perdrien 2 regidors i el PP mantindria el seu. O sigui, que no calia parlar de govern d'esquerres perquè no seria numèricament possible. És en aquest escenari que vaig agregar -i ho segueixo pensant- que l'Esquerra no participaria en un govern a la grega de tots contra CiU, i que l'Esquerra estava disposada a formar govern amb CiU per evitar que pactés amb el PP o amb el PSC.

L'escenari actual ha canviat. El relleu a l'alcaldia, l'aflorament informatiu dels punts foscos de l'etapa convergent, la desunió entre Convergència i Unió, les conseqüències de l'accés al poder de la dreta espanyola de sempre gràcies a la dreta nacionalista i els tímids intents d'estructurar una Olivera a nivell nacional sembla que poden ajudar a un canvi de majories. Ara sí que toca analitzar les possibilitats i els inconvenients d'un pacte d'esquerres (IC-PSC-ERC) o d'un pacte de progrés (CDC-PSC-ERC). He de dir que el que de veritat m'agradaria a mi és que es formés un nou moviment que inclogués els sectors nacionalistes del PSC i IC, els corrents no extraparlamentaris d'ERC i els grups progressistes de CDC. Però això està molt verd.

Tornant a la realitat, estic d'acord amb l'intel·lectual quan diu que l'entesa serà difícil, però per unes raons diferents. A mi no em preocupa gens qui lideri la família socialista i, naturalment, no em veig a mi mateix com un impediment pel pacte. És més, crec que el PSC i l'Esquerra en els darrers dos anys hem fet l'esforç d'acostar les nostres posicions en política municipal i de millorar el filing. Hem presentat mocions conjuntes en temes importants com GUOSA o la política de personal de l'Ajuntament i solem opinar de manera semblant en els grans temes ciutadans (pla econòmic, comunicacions, pressupostos, ordenances fiscals, rehabilitació del barri vell, funcionament de l'Ajuntament, Universitat ...) Jo estic convençut que, si el component nacional no influís en els pactes municipals -que influeix, i molt-, l'acord entre PSC i ERC seria ara més possible que mai.

Els problemes, segons la meua manera de veure-ho, vindrien a l'hora d'arribar a una entesa amb ICV a Olot. M'envaeix el desànim només de pensar en quins dilemes ens trobaríem a l'hora d'elaborar un programa de govern: hem de defensar que la Garrotxa es comuniqui amb Osona pel Túnel de Bracons com defensa PSC i ERC o ens hi hem d'oposar com fa ICV? Continuarem amb el Pla Econòmic i Financer per reduir el dèficit extrapressupostari i ajustarem les despeses municipals als nostres ingressos com defensa PSC i ERC o ens en desentendrem com clama ICV? (si l'intel·lectual assistís als Plens no desbarraria tant!) Hem de redefinir l'organigrama de funcionaris municipals per fer l'administració més eficient i més

barata com proposa PSC i ERC o hem de continuar com ara perquè "quan els funcionaris estan contents, els ciutadans també estan contents" que defensa ICV? Farem noves guarderies com defensa PSC i ERC o tancarem les que hi ha perquè volem que els nens es quedin a casa amb la mare fins als 6 anys com defensa ICV? Dotarem de capital l'empresa GUOSA perquè pugui seguir rehabilitant les cases del barri vell com defensa ERC i PSC o "no parlarem d'aquest tema perquè no hem tingut temps d'estudiar-lo" com defensa ICV? Ens ajustarem al marc legal vigent i al planejament aprovat en els temes urbanístics com defensa PSC i ERC o prescindirem d'aquesta cotilla antipopular com fa ICV? Seguirem amb la política d'unitat i de despolitització de la gestió de l'Hospital de Sant Jaume com fem PSC i ERC o "no ens en desentendrem perquè no estem representats al Patronat" com fa ICV? Quan haguem de fer un projecte d'urbanització ens preocuparem només de si té un material ecològicament no idoni com fa ICV o també podrem mirar si és una obra necessària, si és una prioritat, si es reparteixen els costos de manera justa entre els propietaris i beneficiaris, si l'aportació municipal és justa, si el cost i el temps d'execució de l'obra és l'adequat, si s'adjudica l'obra a la millor empresa, etc... com fa PSC i ERC? Tots els treballadors municipals hauran d'entendre el català com defensa PSC i ERC o això és una discriminació com defensa IC i PP? Dedicarem un carrer al primer alcalde democràtic d'Olot en Joan Deu i Ros, als Presidents de la Generalitat (en Macià, en Companys, l'Irla i en Tarradellas),... com defensa PSC i ERC, o no, perquè volem posar noms de flors com vol ICV? ... A cada Ple Municipal es poden trobar un parell de discrepàncies insalvables.

Joan Barnadas i Puigferrer
Portaveu d'ERC

PD. Permeteu-me l'abús de replicar el compendi d'impressions personalíssimes del vostre col·laborador Sr. Tané:

1er. En Francesc Ferrer i Gironès ha recopilat en un llibre algunes de les prohibicions que ha sofert el català. Li puc deixar. També el puc posar en contacte amb tot de gent que no varen poder aprendre el català a l'escola, que hagueren de canviar els rètols dels seus negocis perquè estaven en català, que hagueren de pagar multes "por no hablar en cristiano", etc...

2on. L'alcalde Pere Bretxa té un carrer dedicat a Olot perquè tot i ser franquista va ser un bon alcalde. Espero que un dia en tinguin un l'Aramburu i en Malibrán. En canvi en Joan Deu -tot i ser un altre bon alcalde- no té cap carrer dedicat a Olot perquè l'any 39 els franquistes varen canviar el nom del seu carrer. Aquesta és una petita mostra del que diferencia els demòcrates dels autoritaris.

3er. No m'estranya que entre els papers de fa 150 anys no hagi trobat res d'en Joan Deu i Ros, ja que només tenia 12 anys. Estic segur que si dediqueu a la investigació una mica més de temps del que vàreu dedicar a organitzar (cobrant de l'Ajuntament) la Fira dels Gitanos trobareu respostes.

4rt. Finalment, m'agradaria que aprofités la generositat del ^a440^m per informar als ciutadans dels diners que després de cada Fira del 1er de Maig han anat a parar a la seva generosa, popular, altruista i despolititzada butxaca.

O parlant de mi no ric?

Coherència o inconsciència?

a notícia que una discoteca, tancada per ordre de la Conselleria de Governació de la Generalitat de Catalunya, obria provisionalment en un local municipal de la nostra ciutat, concretament en el Pavelló firal, m'ha sorprès de manera molt desagradable. No puc entendre que una actuació d'un organisme administratiu -o del Poder executiu per ser més exacte, -que pretén donar un exemple sancionador i preventiu a la vegada, pugui ser apaivagat per un altre, l'Ajuntament, que també pertany al Poder executiu. Em sembla que aquesta és una qüestió de principis democràtics i que no hauria de generar massa discussions. L'empresa afectada, en aquest cas una discoteca, té tot el dret de trobar altres mitjans legals per continuar exercint les seves activitats, però no s'hi val que una institució com l'Ajuntament, serveixi per solucionar els entrebancs que suposa una sanció de tancament de local. La cosa es complica encara més si tenim en compte que el tancament, segons han dit els mitjans d'informació, obeeix a la manca de condicions de seguretat del local i que allò que persegueix la Conselleria és deixar ben clar que no s'autoritzaran aquelles activitats que posin en perill la integritat de les persones. Resulta, doncs, encara més sorprenent que l'Ajuntament d'Olot solucioni els problemes d'una empresa que ha estat obligada a tancar per no reunir les condicions legals de seguretat. Contemplant-ho des d'un angle diferent, ens podríem preguntar: pot un ajuntament, per molt hipotecat que estigui, deixar un local municipal per fer de discoteca? Si no sabéssim tot l'enrenou que les activitats d'aquesta mena han generat a la ciutat, encara podríem dubtar-ho, però coneixent des de fora tota la martingala, com és possible que l'Ajuntament doni un permís per actuar al seu local? Se'ns diu que és provisional i que ha pagat tots els requisits. La pregunta, tanmateix, és la mateixa: pagant, ja n'hi ha prou?

Juli Clavijo

Parlem d'Espanya

i ha un país al qual un partit de futbol pot colapsar. En aquest país és més considerat i està més ben remunerat un futbolista que un científic. En aquest país es pot organitzar un cristo de maria santíssima per una pell de negre mal xirgada, però hi ha una munió de cossos incorruptes, i el braç de Santa Teresa, que ningú no vol enterrar. I una altra cosa encara més greu, exploten miserablement els negres de carn i ossos, els vius, sense cap mena d'escrúpul. En aquest país, per raons purament electorals, un senyor que presideix la nació més endeutada de tot l'estat, organitza la recuperació econòmica, com a capdavanter. En aquest país s'ha muntat un circ televisiu en el qual, personatges com ara Gil i Gil, Ruiz-Mateos, el Dioni, el Rappel i el capellà Apelles, en un primer grau de desenvolupament humà, donen classes constants sobre l'home cavernari, sense que hi apareixi mai un ésser intel·lectualment desenvolupat. En aquest país es poden matar policies sense cap càrrec. Fins et tornen l'escopeta si per mala llet te la prenen. Els hospitals són gestionats pels polítics, i amb el dolor dels altres, es munten «xous» televisius i s'organitzen judicis a benefici dels advocats. Es despleguen forces, sense replegar-ne cap, la qual cosa fa un resultat d'un home d'armes per habitant. El sistema més car, mai imaginat, per evitar l'atur. En aquest insòlit país, et poden treure la paraula pel fet de parlar la teva llengua, sense que aquells qui busquen lleis per recolzar-la en facin cas. En aquest inefable estat, la gent se suïcida lligada de peus i mans i els presos es lesionen tres dies més tard d'accident. Els indicadors econòmics (?) diuen que el diner va bé, però les institucions governamentals són les que més tard i més malament paguen. I això és greu, ja que, avui, l'únic barem per classificar el ciutadà és el diner. La policia només és eficaç posant multes. Es reforça tot allò que afavoreix la repressió. A les carreteres no s'hi ha d'anar amb una eina de treball, perquè t'aturaran. Algú ha vist mai un Mercedes parat pels de Trànsit? Treballar resulta caríssim. Les qüestions del treball per als empresaris, les fixen uns senyors que mai no han tingut empresa. Per als treballadors, altres que mai no treballen. És un país on les medalles s'atorguen a la Rocío Jurado, on l'estat pot ser jutge i part en un mateix tema... Diguem que parlem d'Espanya.

Domènec Moli

Una falsa ritualitat

Per una litúrgia civil

Podem viure sense ritus? A mi em sembla que no. Convé no confondre el ritu

amb gestos rutinaris que l'homo sapiens repeteix com un ruc per la força del temps, perfectament encaixats en la vida quotidiana. Hi ha qui va sempre al mateix bar a prendre el cafè, hi ha qui s'afaita començant sempre per la patilla dreta, hi ha qui repeteix impertèrrit la cerimònia de la defecació a les vuit en punt. Gestos rutinaris, manies personals i intransferibles. El ritu és col·lectiu i es diposita en la memòria d'una manera imperceptible, però tenaç.

Pensar que el ritual d'anar a comprar el diari i esmorzar en una terrasseta assolellada un matí de diumenge constitueix el sucedani de la missa dominical és una banalitat i una autoenganyifa consoladora. El ritu exigeix formalitat, autoexigència, un gram de sacrifici, una convenció implícita i formes tangibles, reconeixibles pel grup.

Avui, sota l'allau del consum desfermat i insostenible, ens hem anat quedant orfes de tot. Descreguts, sàtrapes recalitrants, hem bandejat l'esperit perquè no es cotitza.

Malgrat Voltaire i altres il·luminats, malgrat Darwin, Marx i Engels, i tots els exegetes del materialisme, la religió continuarà sent l'espai dels grans signes

d'interrogació que d'una manera intermitent planen per les nostres vides. Hi ha un problema de ritme, certament. Hi ha camins ben fressats, trepitjats a consciència, amb les alforges mentals ben assortides i amb destinació segura, n'hi ha que no van enlloc i si caminant, un nuvot sinistre treu el nas per l'horitzó, hom corre a refugiar-se sota les faldilles de la santa mare església del credo que vulgueu.

La litúrgia cristiana, evangèlica, jehovànica, catòlica o protestant, sobreviu encara, amb models a tot estirar medievals, però tenen dos problemes grossos: no han renovat el missatge i tenen una clientela apàtica, poc donada a la comunió. El ritu, des de dins, no és mai espectacle, és una vivència, una experiència sublim.

El retorn dels ritus de Pasqua no tenen res a veure amb una revifalla de l'espiritualitat, sinó amb l'espectacle turístic.

Si no afrontem, amb rigor, la creació d'una litúrgia civil, no tindrem mai un espai de silenci i ens empastifaran els moments transcendentals del naixement i de la mort de pura mercaderia quix.

X.R.

La Setmana Santa «oficial»

Temps passats, les funcions religioses d'una certa importància demanaven el recolzament de l'estament oficial de les autoritats, especialment de l'alcalde i de la Corporación Municipal (així, en majúscula). Una d'elles eren aquestes de Setmana Santa. La presència de l'Ajuntament al carrer, darrera una processó, o els «passants» des de la Casa Consistorial a l'Església parroquial de Sant esteve, provocaven l'expectació dels olotins que, en dues fileres, una a cada voravia dels carrers, hi feien els seus comentaris.

No oblidem que tots els membres de la Corporació municipal anaven vestits de gala i acompanyats d'una banda de música que gairebé sempre tocava la mateixa tonada alegre i festiva, al ritme de marxa.

Quan la tenència d'automòbils era un senyal extern de riquesa; quan els «sis-cents» no havien fet encara acte de presència al mercat; quan l'Olot urbà s'acabava per un costat, al barri del Roser i a l'eixample popular, i per l'altre, al carrer Lorenzana, la Plaça del carme i el carrer dels Sastres, i quan traslladar-se a Figueres o a Girona (i no diguem a Vic o a Camprodon) constituïa una petita

aventura, no crec que faci falta dir que la Setmana Santa feia tronar i ploure i que l'esclat de la Pasqua Florida retornava a la ciutat el seu aire habitual i, en els seus moments, festiu.

Després de set setmanes de rigorosa quaresma, començaven els ritus de Setmana Santa, ritus religiosos, acompanyats com ja hem dit, d'una pompa oficial vistosa, a la qual també contribuïa l'assistència del Sr. Jutge i d'un representant de la guarnició militar, quan Olot en tenia, o bé de la força pública, quan no en tenia. Cal dir que, quan la Corporació municipal, integrada per l'alcalde, els regidors i els secretari, assistia com a tal a qualsevol acte, vestia, en temps del romanticisme, levita, i després, jaqué, calçat negre, guants grisos o negres -segons les circumstàncies-, i, per afegitó, un flamant barret de copa. Obrien la marxa dos massers amb la massa corresponent, vestits a la «federica» i tancava la comitiva, prop de l'alcalde, l'agutzil i al darrera, el cap de la policia municipal.

A Olot, la Setmana Santa, l'encapçalaven les Quaranta Hores que se celebraven el dilluns, dimarts i dimecres de la setmana anterior. Les Quaranta Hores era una funció religiosa que consistia en l'adoració del Santíssim -exposat a l'altar major del temple de Sant esteve- per totes les

classes socials de la Ciutat, cadascun amb una hora assignada: Senyores de la Ciutat; donzelles, Comunitat de Sant Esteve, col.legis, Vint-i-quatrena, Minyones, Acció Catòlica, Adoració Nocturna, Curials, Centre Catòlic, Orfeó Popular Olotí, pagesos, etc. L'última hora de totes corresponia sempre a la Corporació Municipal i autoritats, que sortien de la Casa de la Ciutat a les 8 del vespre, amb música (generalment, amb un pasdoble), entre dues files de badocs que arribaven fins a l'escalinata de Sant Esteve.

Les deseneres

L'hora que tenia més acceptació era la dedicada, almenys dos dies, a les dozelles de la ciutat. Solia ser de dotze a una i d'una a dues de la tarda. Això de poder veure dues jovenetes que representaven implícitament totes les de la ciutat, vestides de negre i amb «mantilla española», removia l'ambient del carrer, i com que després, en acabar-se l'hora de vetlla al Santíssim, se n'anaven en comitiva cap a casa seva, l'espectacle donava el do de pit amb una certa participació popular.

Les deseneres havien segregat un tipus de literatura que es pot trobar a qualsevol exemplar de «El Deber» d'abans del 1930: «Les agraciades senyorettes Na Ramona Nogareda Giralt i Na Assumpta Castañer Fajula, ens supliquen convidem des d'aquestes planes a totes les damiselles olotines vulguin acompanyar-les a l'Hora, de dotze a una del proper dimecres, que els ha estat senyalada per a visitar a Jesús-Eucaristia en les Solemnes Quaranta Hores de la nostra Iglesia Parroquial, quin favor els hi remerciaran especialment».

Aquesta funció religiosa que datava del Segle XVII es va suprimir cap a l'any 1980. La Quaresma -no podem eludir-ho-, tenia un protagonista molt important que era el Pare Quaresmer, generalment un sacerdot dedicat a la predicació que feia tots els sermons, i no eren pas pocs, de tot el temps penitencial: Misses, rosaris, trissagis i tota mena de devocions eren amenitzades per una rècula de

sermons d'un to apocalíptic, sever i acusador, que feien una basarda feresta.

El Diumenge de Rams

La Setmana Santa començava el Diumenge de Rams amb una concentració a Sant Esteve, a la qual assistia la Corporació Municipal. D'allà sortia la processó que anava al Puig del Roser per fer-hi la benedicció de les palmes. Era una processó minúscula a la qual anaven dos escolans que portaven els cirials reglamentaris, un escola que arrossegava un xai, dòcil i bona persona, algun paborde de la Confraria del Santíssim, quatre capellans, l'escolania, el senyor rector i, darrera seu, tot l'ajuntament endiuemenjat i coronat amb barrets de copa. També s'hi solien afegir algunes beates mig despistades, com si anessin a festa major.

El Firal, aquell matí, era sembrat de criatures ben mudades, amb un palmó a la mà i un fotògraf davant seu, esperant el moment feliç de clavar-li el retrat.

Arribada la processó al cim del Puig del Roser, tocant a la Plaça de toros, el senyor rector començava a beneir les palmes; les del clero i de les autoritats, ja les havien dut abans de la funció a l'àmpit de dalt de tot del carrer del Roser. A baix, un garbuix de pares, palmes i mainada, escoltava, com aquell qui sent ploure, uns càntics que no entenia. Quan la cerimònia havia finalitzat, la processó tornava a Sant Esteve passant per davant del Casino, el teatre i la Casa Parroquial, brandant les palmes sobre els lluent barrets de copa.

Llavors, al Temple, començava l'Ofici amb el Cant de la Passió, tot molt solemne i reverencial. I després de les cerimònies religioses, cap a la Casa Consistorial falta gent. Més música, més desfilada oficial, més palmes i més badocs.

A la tarda, cap a les set, sortia la processó del Sant Crist i de Nostra Senyora dels Dolors. Era una processó impregnada d'autèntic sabor medieval, rígida, amb sorolls de cadenes penitencials i amb el cant trist d'un llarg «miserere» que posava la pell de gallina. Hi assistia també l'Ajuntament en Corporació, amb guants i corbata negres, perquè ho exigien les circumstàncies, i amb el

corresponent jaqué com de costum. Recordo molt bé, quan la nit queia sobre la ciutat, la renglera de «papus» (penitents o encaputxats) amb «vesta» negra que s'havien reunit abans de la processó a la desapareguda església dels Dolors (avui, carrer Dr. Fàbregas) per vestir-s'hi, lligar-se les cadenes als turmells o a la cintura i repartir-se els impropis (signes materials que intervenien en la Passió de Jesús, com ara el sol, la lluna, els claus de la creu, els açots, etc.). Sobre això, llegim a «El Deber» (del 24 de març de 1928) una nota que diu: «la Junta de la Venerable Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de la nostra ciutat, fa saber als devots de tant dolorida Mare, que els nombres dels impropis per a portar en la professó del Ram, se'ls hi reservaran fins el diumenge de passió. Si passat aquest dia no han recollit dit nombre i entregat el donatiu estipulat,

s'entregarà a qui primer ho sol.liciti». Preparada la Confraria per anar a la desfilada (algun papus s'encaminava amb els peus desclaços), es dirigia a Sant Esteve i allà s'incorporava a la processó. Era força habitual que els encaputxats repartissin dissimuladament caramels a les noies i coneguts que miraven passar la processó. Aquesta processó del Diumenge de Rams va desaparèixer l'any 1968.

Les processons exigien la presència d'un pendonista, distinció que s'atorgava a una persona de pro que els assegurés una assistència massiva. la Confraria dels Dolors comptava amb una secció infantil formada pels nens que disposaven d'una «vesta» de vellut negre amb coll i punys de puntes blanques. També els pares carmelites tenien una congregació infantil que, igual que l'altra, cada any nomenava un

pendonista. Tant el pendonista dels grans com el dels petits obsequiaven a tots els assistents amb un refresc o un lleuger refrigeri. El Dijous Sant, primer al matí i després a la tarda, la Corporació Municipal feia acte de presència al temple parroquial de Sant Esteve on es celebraven les cerimònies del dia, amb lavatori de peus, sermó del Sant Sopar i comunió general.

Per complir amb el precepte que mana confessar i combregar, almenys una vegada a l'any, les autoritats, la Corporació municipal, l'agutzil, els macers i la policia municipal havien de confessar-se a un sacerdot, instal·lat darrera de l'altar major. Tots passaven per l'adreçador, per poder combregar després.

Acabats els oficis, la Corporació feia la visita als «Monuments» on s'exposava la Sagrada Forma, entrant i sortint de les esglésies de l'hospital, dels Escolapis, de la Divina Providència, de la Verge del Tura i del Carme, enmig d'un silenci sepulcral, tota vegada que era prohibida l'obertura de cafès, llocs d'esbarjo, sales de cinema o teatre. El Dijous Sant era un dia en què duies l'ànima penjada d'un fil, que caminaves de puntetes i en què la majoria de famílies, amb la màxima severitat, seriositat i automatisme, feien mudades de cap a peus- el mateix peregrinatge als «Monuments» de les esglésies de la ciutat.

El Divendres Sant

La Corporació assistia a la processó de la Puríssima Sang que sortia del

Carme, primerament el Dijous Sant i, a partir de 1948 i fins a la seva desaparició l'any 1974, el Divendres Sant. Cal dir, però, que sempre va fer acte de presència amb jaqué i barret de copa, és a dir, amb vestit de gala, al ritual de la mort de Crist que, a dos quarts de cinc de la tarda, tenia lloc a l'església de Sant Esteve. Al setmanari local «Misión» s'anunciava d'aquesta manera: «Solemne Acció Litúrgica de la tarda, en memòria de la Passió i Mort del Senyor (Cant de la Passió, adoració de la Creu i comunió)».

Els últims anys, aquesta processó va voler renovar-se i prendre un caràcter, jo diria folklòric, accentuant més la

forma que el fons. Es pretenia l'assistència femenina i la diversificació de Confraries amb vestes i caputxes de colors diversos. Fins aquí, la relació gairebé telegràfica d'actes i cerimònies als quals les autoritats i la Corporació Municipal pretenien donar un relleu oficial. Això no vol pas dir que, en certes ocasions, no hi hagués algun membre de la Corporació que procurava escapolar-se'n amb excuses d'última hora.

Alexandre Cuéllar i Bassols

Març de 1997

La Setmana Santa a casa nostra: tradició, litúrgia, o fenomen turístic?

Si us mireu la pàgina web del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, hi trobareu una agenda carregada d'espectacles amb el segell "especial Setmana Santa". Les caramelles, per començar, sembla que han revifat a molts pobles. Fins i tot hi trobem un pregó de Setmana Santa a càrrec de l'inefable Mossèn Ballarín. A les passions d'Olesa i Esparreguera, d'hores i hores de durada, s'esgoten les entrades per anar-hi. I, sobretot, les processons, que és l'acte emblemàtic de la Setmana Santa. Hi trobem la de la Mare de Déu dels Dolors, la de la Passió, la de Verges, declarada festa tradicional d'interès nacional, la del Sant Enterrament, la del Silenci, la del Calvari... i podríem anar seguint, fins a trobar el Viacrucis Vivent de Sant Hilari -o us pensàveu que només hi podia haver pessebres vivents?

De fet, és tot el món cultural, el que per Setmana Santa es veu envaït per aquesta febre pretesament religiosa. Des dels concerts, on sembla que només es pot interpretar la Passió segons Sant Mateu -meravellosa, d'altra banda- fins als teatres, amb representacions de la Passió -a Olot, el Christus- passant pels reportatges de l'Espanya profunda i tradicional en revistes de prestigi, les reposicions cinematogràfiques, les exposicions de fotografies de Cristina Garcia Rodero... I com més va, més. I no hem de caure en el parany de pensar que el públic el formen les persones d'una certa edat, avesades a les tradicions. La veritat és que en molts d'aquests actes hi predomina la gent jove.

El fet curiós és que tot aquest fenomen coexisteix pacíficament amb l'èxode de vacances. És més, en els llocs d'estiuatge d'aquests dies, ara qui més qui menys organitza algun tipus d'activitat d'aquesta mena, per als visitants. El que sembla és que, a

mesura que la societat es va tornant més laica, o més aconfessional, aquestes representacions es van desfent de la càrrega ideològica que podien arrossegar d'altres èpoques, per adquirir un vernís de tradició d'acte popular. És un fet constatat que ara als nens els fa una certa gràcia anar a l'església, tenen una curiositat ben lògica si pensem que més aviat se'ls ha amagat la cultura religiosa. Per a ells no hi ha hagut imposició, i per tant, no hi pot haver refús.

Això no vol dir que hi hagi, de cap manera, un retorn a la pràctica religiosa. Els que n'han estat els artífexs fins ara, els capellans, s'ho miren amb escepticisme, i amb una certa reticència. Tot i l'increment de públic, no els entusiasma formar part d'un espectacle apte per ser enregistrat en un vídeo casolà. No s'ha de prescindir de la tradició, però el que no és just, diuen, és que ens n'aprofitem, sense creure-hi. Es cansen de predicar la coherència. Les conseqüències són encara més greus, si pensem que el respecte per les persones que creuen en allò que fan, cada cop és menys present. El desconeixement, o més ben dit, la ignorància, poden ser molt agosarats, de vegades, i una celebració que volia ser íntima o recollida pot esdevenir un espectacle de masses. La paraula que ha sortit per descriure el fenomen és frivolitat, que és prou suggerent.

Posen l'exemple del Carnestoltes. Quin sentit té celebrar-lo, si després no ve acompanyat d'un període quaresmal? I, en canvi, té més èxit que mai. I voleu més contradiccions? Una celebració que es fonamenta en la burla del poder regnant, en el trencament de les normes establertes, és promoguda per aquest mateix poder, que, en el cas d'Olot, li atorga un caire gairebé oficial, i es fa fora de temps, per acabar-ho d'adobar.

Els professionals que es dediquen a l'observació, l'anàlisi i la interpretació

de la realitat que ens envolta, com ara antropòlegs i sociòlegs, constaten l'interès del fenomen per tal com denota que es va esvaïnt el recel envers allò que faci tuf de religió. En aquest sentit, observem que és possible una visió més positiva d'aquest fet, lligada a la idea que allò que havia estat una imposició -als actes de Setmana Santa s'hi havia d'anar per força, no hi havia res més- ara és objecte d'una tria conscient, i se'n fomenta el vessant lúdic.

De tota manera, hi ha també qui referma aquest desconcert relacionant aquest retorn a la litúrgia amb l'increment que està experimentant el nombre de cerimònies lligades al cicle de la vida, com ara el bateig, la primera comunió o el casament per l'Església, amb uns protagonistes manifestament no creients. Fins i tot s'ha arribat a l'extrem que hi ha pares que se'n veuen una per convèncer els fills de no fer la primera comunió, quan ells ho varen viure com una obligació. El fenomen, per tant, és més complex. Sembla que el fet que ja no pesi com en altres èpoques la por de ser jutjats, l'esperit de les esquerres que es va diluint cada cop més de pressa, la comoditat que representa seguir la tradició, són factors que incideixen en aquest retorn a la litúrgia.

Una altra explicació, prou convincent, és que la societat, en una època com la nostra, necessita referents, i, en el cas de Catalunya en concret, si aquests actes contribueixen a refermar la idea de país, les institucions es dediquen a fomentar-los. Es constata la frontera desdibuixada, els límits poc clars entre el que és tradició o festa popular, el que és litúrgia pròpiament dita, i el que va esdevenint cada cop més fenomen purament turístic.

Meius Ferrés

Francesc Rubió La Ràdio a mida

“ Més d'una vegada he sentit explicar a l'Àngel Parada com, ara fa uns quinze anys, va poder escoltar retransmès en directe l'incendi d'un paller de Batet. L'emissora que cobria la notícia era Ràdio Olot. Comentàvem l'anècdota entre la nostàlgia i l'admiració, mentre la programació de l'emissora de la ciutat s'havia convertit en un producte adotzenat, sota el títol de “ràdio-fòrmula”, només contrastada per un tímid i laboriós magazín els dissabtes al matí. Fa un temps que Ràdio Olot està recuperant un estil propi de “fer ràdio”. Des que en Xesco Rubió n'ha assumit la direcció, el 98.1 del dial de la F.M., torna a ser un punt de referència d'allò que succeeix a la ciutat, informatius, tres magazins diaris, i un munt de programes d'elaboració pròpia, configuren una programació que, amb una forta càrrega de voluntarisme, provoca els comentaris i la tertúlia dels oients.

Els qui per alguna raó ens cal visitar sovint els estudis de Can Trinxeria, hem pogut veure com, poc a poc, tota l'emissora es va impregnant del caràcter del seu director, sense pretensions, una mica desmanegat, afable, voluntariós i treballador. Molta gent, i molt jove, configuren l'equip que intenta encomanar, a través del micro, la il·lusió compartida en el projecte d'una ràdio a la mida de la ciutat.

En Xesco m'ensenya orgullós la carta d'unes oients de Girona que els feliciten per la programació del matí. Se'l veu convençut del canvi mentre en parlem distesament: ”

El meu concepte de ràdio era molt diferent al que en aquells moments es donava amb una estructuració de la programació basada en els informatius i ràdio-fòrmula musical. Quan em van proposar d'assumir-ne la direcció, de seguida vaig voler incorporar la

idea que Ràdio Olot hauria de ser el pal de paller o l'element referencial de l'activitat social, política, cultural de la ciutat, i per tant s'havia d'obrir, és a dir, donar entrada a tothom.

S'havien de recuperar les bones etapes que havia tingut, per aquí ha passat molta gent, anem cap als 50 anys i valia la pena recuperar, com a col·laboradors, gent vàlida en diferents aspectes que donessin una nova frescor.

Això ho hem mirat de canalitzar amb programes de contingut, tenint en compte que no podem cobrir les 24 hores amb programes de llarga elaboració perquè ens seria molt costós. Hem fet una estructura en tres blocs, de matí, tarda i vespre, amb un magazín cada un, que ens permet l'entrada de molts col·laboradors. En aquests moments estan passant per aquesta casa de 25 a 30 persones cada dia.

Sincerament he de dir que mai no he rebut cap tipus de pressió.

Darrerament s'evidencia que un dels punts febles de la democràcia és justament el control democràtic dels mitjans de comunicació, no solament els públics, que queden com a instruments propagandístics de les minories majoritàries que detenten el poder, sinó també els privats, que obeeixen interessos encara més obscurs i particulars. Com es viu això des d'una ràdio com la nostra?

Jurídicament, Ràdio Olot és una Societat Anònima en la qual el 50% de l'accionariat és públic: 25% l'Ajuntament d'Olot, 15% el Consell Comarcal i el 10% la Diputació de Girona; i l'altre 50% és privat. Sincerament he de dir que, en els mesos que fa que en sóc director, mai no he rebut cap tipus de pressió. Fins ara hem pogut actuar amb una total llibertat, a què, a més, la nostra professionalitat ens hi obliga. Per nosaltres, la pluralitat és una norma professional. Tanmateix, la participació pública ens assegura la continuïtat i la viabilitat econòmica.

Ràdio Olot hauria de ser el pal de paller o l'element referencial de l'activitat social, política, cultural de la ciutat.

Així, és viable econòmicament una emissora?

L'etapa anterior permetia funcionar amb molt poca gent i, per tant, tothom se'n podia treure un sou per viure. Actualment, això no és així. Funcionem amb molts col·laboradors que no cobren res i tenim com a objectiu que les persones que formen l'estructura bàsica com són redactors, locutors de continuïtat, tècnics i comercials s'hi puguin guanyar la vida. De moment, estan cobrant un sous

ajustats a les possibilitats de l'empresa que esperem poder anar regularitzant. Tot i així, els resultats dels últims mesos demostren que és viable.

Quan a gairebé totes les poblacions de la mida d'Olot, o als barris de Barcelona s'estan imposant els canals de televisió local, val la pena tant d'esforç per mantenir un mitjà que pot arribar a passar a un segon terme?

Ràdio Olot és molt per a Olot, vull dir que és just a la seva mida. Hem de ser nosaltres mateixos que li hem de donar importància, intentant extreure'n tots els recursos i possibilitats, entenent que la ràdio és una eina, un element que es pot fer ressò de les il·lusions i activitats dels ciutadans i de les entitats de la ciutat. És evident que, per exemple en informatius, no podem lluitar amb els recursos d'emissores com Catalunya Ràdio ni, com tu dius, amb altres mitjans molt més poderosos, però podem oferir una alternativa més local, més de casa.

Fa temps que no es veu la unitat mòbil....

De fet surt cada cap de setmana i cobrim moltes activitats en el programa "El setè dia". Per exemple, darrerament hem estat a la Fira del Disc de Col·leccionista, o diumenge passat en el Memorial de Carles Colomer. Tens raó però que l'hauríem d'aprofitar més. Fa poc, va canviar la normativa que afecta les Unitats Mòbils i hauríem de modificar la freqüència i una sèrie d'elements tècnics, que eviten les interferències. No obstant, com sempre, es tracta d'una inversió econòmica que cal ponderar-la entre una sèrie de prioritats.

La ràdio és una eina, un element que es pot fer ressò de les il·lusions i activitats dels ciutadans.

Dóna prou l'activitat d'Olot i comarca per omplir de contingut els informatius de mitja hora?

Sí, jo crec que sí. També és cert que hi ha com un fenomen d'alimentació mútua, quan una entitat - de les quals xuquem molta informació - veu reflectida a la ràdio la seva activitat, s'entusiasma i per tant, genera més activitat i més informació.

L'acord de programació conjunta amb Ràdio Costa Brava ja ha passat a millor vida?

Sí, de fet es tractava més d'un acord empresarial que d'altra cosa. No obstant, degut al fet que tenim un abast intercomarcal, se'ns escolta bé fins a Girona, estem projectant i valorant possibles acords amb emissores com Ràdio Costa Brava per poder oferir uns informatius intercomarcals horaris, reforçats, naturalment, amb una bona informació local.

Molt sovint han estat un tabú les relacions amb les altres emissores de la comarca. És possible la col.laboració? Podem esperar algun tipus d'emissió conjunta?

En aquests moments les relacions són molt bones en l'aspecte de nodrir-nos de personal molt ben preparat. De Ràdio la Vall, de Ràdio Besalú, de Ràdio la Veu de Sant Joan de les Abadesses i de moltes altres emissores municipals ha vingut gent molt bona. Naturalment, tothom estima la seva emissora municipal i pot semblar que els prenem el personal, però també és natural que els que hi treballin tinguin Ràdio Olot com una aspiració professional, en la qual, en ser una emissora comercial, tenim un grau més alt d'exigència.

L'emissió conjunta sembla que actualment no és possible per llei o, si més no, que ho limita a unes hores determinades. Malgrat tot, en col.laboració amb el Consell Comarcal hem editat uns programes que s'han distribuït a totes les emissores. Amb Ràdio Sant Joan, de Sant Joan les Fonts,

hem assajat acords de col.laboració per a pràctiques del seu personal.

Penso que és bo que la gent jove tingui Ràdio Olot com una fita.

Justament, visitant l'emissora, es té sovint la sensació de trobar-se en una mena d'escola de ràdio.

Penso que és bo que la gent jove tingui Ràdio Olot com una fita; hi havia hagut un temps en què, malauradament, no entrava gent jove. I no vol dir que venir aquí ja vulgui dir sortir per antena, però sí que hi ha molta gent en pràctiques a la redacció, als programes. Amb l'Institut Bosc de la Coma hem arribat a un acord per tal que les pràctiques dels tècnics els siguin convalidables pels estudis i nosaltres ens en podem servir, en un futur, com a personal de la casa. Possiblement, aquest lapsus sense incorporació de nous professionals, va provocar que, amb la nova programació, haguéssim de disposar de personal preparat en les escoles de locució de Girona perquè a Olot no en trobàvem. La Núria Mayà, en Joel Tallant o l'Eduard Lanzas van sortir dels cursos de locució d'aquestes escoles. De tota manera, malgrat que sovint utilitzen els nostres estudis per a les seves pràctiques, no hi ha una vinculació establerta amb les escoles de Girona.

També és important aquest aspecte de preparació del personal, o diguem-ne "escola de ràdio", perquè anem fent cadena. Es natural que aquells que passen per Ràdio Olot tinguin aspiracions professionals més altes. En Josep Puigbó, la Mariona Comelles o en Joan Grau han de tenir continuadors.

Parlem una mica de la teva vinculació amb la ràdio. Jo crec que dels mitjans de comunicació, la ràdio i també la televisió, tenen una forta càrrega d'espectacle. Hi ha tingut alguna cosa a veure la teva afició teatral?

El teatre sempre m'ha agradat molt, si no fos perquè la feina m'absorbeix totalment en continuaria fent. He participat en molts projectes teatrals amb en Pere Masegur, en Pere Matabosch, en Joan Basté, l'Alexandre Cuèllar, en Pere Serrat, a més dels Pastorets que ha estat una autèntica tradició. Realment el teatre m'ha ajudat molt a nivell personal. Professionalment però, vaig començar per accident. Estudiava magisteri i coincidint amb els exàmens em van operar del menisc. Durant la recuperació que va ser molt llarga, en Josep Puigbó em va demanar que provés d'incorporar-me a l'equip dels informatius i la ràdio va guanyar la partida al magisteri. Vaig estar cinc anys de cap d'informatius, en l'etapa d'en Josep M. Francino, pel qual sento una gran estima i admiració. Després he dirigit la delegació del Diari de Girona, sense perdre però la vinculació amb la ràdio, fent un programa d'entrevistes o amb diverses col.laboracions, fins que ara farà un any, el Consell d'Administració de Ràdio Olot, em va proposar d'assumir-ne la direcció.

Tenim molts projectes, un dels més interessants és la possible vinculació amb la televisió local aprofitant l'estructura tècnica i de personal de la ràdio.

Cap a on va la ràdio del futur, o concretament cap on va Ràdio Olot?

Tenim molts projectes, un dels més interessants és la possible vinculació amb la televisió local aprofitant l'estructura tècnica i de personal de la ràdio. La revitalització del quadre escènic o l'organització d'activitats externes a la ràdio, en aquest moments, a tall d'exemple, estem preparant una mena de joc del Trivial amb quatre pistes de caràcter cultural on hi col.laboren en Jordi Pujula, en Murlà, en Puigvert i en Mayans.

A en Xesco se'l veu incòmode en el despatx de direcció, de fet no ha volgut seure en la seva cadira durant l'entrevista i se'l nota delerós per acabar-la. La preocupació per tenir a punt una maqueta d'un guió radiofònic, per un homentage a l'Alexandre Cuèllar ocupa ara tota la seva conversa, cordialment i amb vehemència demana la meva col.laboració com, ben segur, està acostumat a fer-ho a tanta gent. Després dona les gràcies. Atrafegat pels passadissos de l'emissora se li sent continuament una paraula, que no per repetida és menys sincera: gràcies!. Sé que ho diu de cor.

Pep Fargas

Guosa: Projecte fallit?

“ El fet que l'Ajuntament decidís en un determinat moment crear una empresa municipal per gestionar i dinamitzar tota la «necessària» i urgentíssima reforma del cas Antic, fou una iniciativa lloable. Avui, però, set anys més tard, veient els resultats pràctics d'aquesta gestora, ens hem de lamentar de l'escassa incidència que ha tingut, tant per evitar la degradació com per crear un bon model de referència pels propietaris i pels veïns, que haurien d'haver notat millores força més espectaculars en el conjunt del nucli.

Lluny de millorar-lo i de dignificar-lo, respectant justament allò que té de singular i bell, el Casc Antic continua una cursa descendent cap a l'anorreament i la despersonalització. L'edifici del carrer Proa és un esguerro integral, tant pel concepte de vivenda com per la ubicació i la factura estètica final. El bloc de la Plaça Campdenmàs, a part d'haver-lo estirat més en alçada del que preveia el projecte inicial, no ha servit en cap cas per ordenar la plaça. La intervenció més encertada és la que s'ha fet al carrer Bellaire, una obra dirigida per l'arquitecte Joan Albesa, que s'acosta molt més als cànons de rehabilitació de ciutats com Girona, per posar un exemple proper. ”

Hem d'incentivar l'empresa privada a fer obres al Nucli Antic

Entrevista a Llorenç Berga, gerent de GUOSA

empresa GUOSA (Gestora Urbanística Olotina, s.a.) la va crear l'Ajuntament d'Olot el desembre de 1989 per agilitar, mitjançant la seva condició de societat anònima, els projectes de rehabilitació del barri vell, la construcció d'aparcaments i la promoció de sòl industrial. Ara bé, com es concreta això en realitat? Quines obres ha realitzat i quines realitzarà properament? Quin efecte real tenen les actuacions de GUOSA per un ciutadà d'Olot? Hem mantingut una conversa amb Llorenç Berga, gerent de GUOSA, per donar resposta, de forma divulgativa, a tots aquests interrogants.

. Quin objectiu principal té GUOSA?

El principal objectiu és esponjar els dos nuclis antics de la ciutat, el nucli antic 1 i el nucli antic 2. El primer compon la zona del carrer dels Satres fins al Bisbe Lorenzana, i el segon agafa el carrer Proa, l'Onze de Setembre, la zona del Carme, entre d'altres. Esponjar vol dir crear espais públics, com parcs, zones ajardinades... No obstant, durant aquests anys també s'han realitzat rehabilitacions d'edificis, per exemple, o s'han gestionat projectes com la creació del sòl industrial al Pla de Baix 2.

. I quina intenció de fons hi ha en convertir aquesta gestora en una societat anònima?

Els temes urbanístics són lents per naturalesa i es va creure que mitjançant una societat anònima es podria agilitzar el procés, ja que podria actuar de forma independent. El cent per cent de les accions de GUOSA són municipals, però, tot i que no es preveu, hi ha la possibilitat que algun dia pugui rebre participacions de persones o empreses privades.

. Abans de portar a terme una rehabilitació o l'enderroc d'un bloc de cases, quin és el procés administratiu que se segueix?

Els serveis tècnics proposen les actuacions al Consell d'Administració de GUOSA, que les aprova o no. Si les aprova, GUOSA dona comptes a la Junta General, que en aquest cas és el Ple de l'Ajuntament d'Olot i qui, en definitiva, decidirà quina actuació cal fer. Nosaltres ens limitem a gestionar i a agilitzar les actuacions urbanístiques que des de l'Ajuntament es decideixen.

. En tot el procés, segurament la compra dels habitatges que cal enderrocar, per exemple, és el més complicat. Com ho solucioneu?

Evidentment, la majoria dels habitatges on hem d'actuar pertanyen a persones grans, d'un nivell econòmic baix, que viuen en unes condicions poc adequades i això complica molt el procés, perquè no pot treure'ls i deixar-los al carrer. Llavors s'han de buscar pisos nous o donar-los una indemnització que els permeti pagar la diferència del lloguer. Això, amb un any ha canviat molt, a més. Perquè si nosaltres hem de donar un capital que rendeixi el diferencial del lloguer, si tenim en compte que els interessos han baixat del 8 al 3'5 per cent, això ens suposa que les indemnitzacions previstes fa un any ara s'han doblat. I això ens limita molt i alentirà encara més tot el procés.

. El pressupost de GUOSA prové de l'Ajuntament. Si li demano sí n'hi ha prou, em dirà que no. D'on treuen els recursos, per tant?

La majoria dels diners venen de l'Ajuntament, però també ens tova buscar recursos a altres llocs. I, per exemple, ara estem a

punt de firmar un conveni amb la Generalitat i el Govern central, segons el qual rebríem al voltant dels 100 milions de pessetes per realitzar obres de rehabilitació. Això ens permetria donar ajudes a fons perdut a les persones que assumissin obres de rehabilitació; unes ajudes que podrien arribar al 30 per cent del cost de les obres.

.I amb aquestes limitacions, quines actuacions heu pogut realitzar?

A la zona del nucli antic 2, la zona dels carrers Proa, Aigua, Vallis Vells, etc. del percentatge d'esponjament i la creació d'espais públics previst hores d'ara s'ha complert un 80 % del plantejament inicial. I en nucli antic 1 s'ha engrandit la plaça de Campdenmàs i l'any vinent segurament es realitzarà l'esponjament al carrer Alfons V, davant el Centre Catòlic, i així el carrer Bellaire s'obrirà enormement. També hi ha previst un enderroc al carrer dels Sastres, un enderroc i nova construcció al carrer Lliberada Ferrerons, entre d'altres.

.Pel que fa a la concessió de les obres, quin sistema seguïu?

Un cop aprovat un projecte intentem repartir la feina entre els tècnics que no han treballat per nosaltres, així donem una oportunitat a tothom. Un cop destinats els tècnics es fa una subhasta entre els industrials, i intentem que siguin de la comarca, tot i que la llei no es prohibeix que siguin d'altres llocs.

.Parla de construcció de nous habitatges. Fins a quin punt això correspon, o hauria de correspondre a l'empresa privada?

Aquest seria el nostre desig. Nosaltres agrairíem que les empreses privades assumissin aquestes construccions, però actualment estan més interessades en els afores de la ciutat. Això ha suposat que GUOSA hagués de fer actuacions que per obligació, assumint-ne els costos. I aquesta no era una de les raons per les quals es va crear la gestora. Aquest és el gran repte que tenim, incentivar l'empresa privada a realitzar obres al nucli antic.

L'Ajuntament d'Olot demana un crèdit de 60 milions per garantir la viabilitat de Guosa

El ple de l'Ajuntament d'Olot del mes de desembre va donar llum verd, amb l'abstenció del grup IC-EV, a la concertació d'un crèdit de 60 milions de pessetes per capitalitzar l'empresa GUOSA i garantir així la seva viabilitat. «Guosa ha portat a terme tot un seguit d'actuacions que corresponen a l'Ajuntament i per les quals, en canvi, no ha estat compensada econòmicament. Aquesta operació té com a objectiu cobrir aquest deute»,

va dir Isabel Brussossa el passat mes de desembre.

.Com s'explica la situació de fallida tècnica a què va arribar la gestora?

El que va passar és que GUOSA va fer obres de compra i expropiació sense comptar amb els recursos econòmics. Llavors, l'Ajuntament ha cregut que hi havia altres prioritats i GUOSA ha hagut de funcionar a base de crèdits fins veure's abocada a un endeutament que feia difícil el funcionament de la gestora.

.I la situació ara com es podria definir?

Ara la situació està normalitzada, ja que l'Ajuntament per no descapitalitzar i per no haver de pagar uns interessos de capital que fan insostenible la societat, l'Ajuntament va optar per fer una aportació que devia a GUOSA.

Paral·lelament a aquesta mesura, el pla de viabilitat de GUOSA proposa que es retalli la despesa corrent, que es redueixi el sostre creditici de la gestora per rebaixar així la despesa financera i que es fomenti la venda d'aquelles existències patrimonials que no pertanyen al concepte d'immobilitat material. Al costat de tot aquest seguit de mesures,

l'Ajuntament d'Olot s'ha compromès a reservar anualment dins els pressupostos la partida necessària per garantir el funcionament de l'empresa i a no impulsar noves actuacions si no disposa de capital per finançar-les. No obstant això, tots els grups de l'oposició a l'Ajuntament d'Olot, tot i ser conscients de la necessitat del préstec van insistir que no pot passar-se per alt la mala gestió de l'anterior equip.

Estanis Vayreda Puigvert

Intervenció pública i arqueològica al Casc Antic d'Olot

El plany per l'escàs atractiu arquitectònic del nucli antic d'Olot és un tema recurrent, sobretot des que la crisi de la indústria tradicional, el tèxtil, ha elevat el turisme a la categoria de font de virtuts. Però aquesta pobresa patrimonial que ara tothom percep no és sinó el reflex del tipus de creixement de la ciutat al llarg del temps i de la manca d'interès dels olotins.

La insensibilitat sobre el patrimoni arquitectònic ha estat, clarament, un tret definitori del desenvolupament urbà olotí. Des del segle XVIII, l'edificació d'habitatges i naus industrials de nova planta, cada cop més grans, ha obviat els efectes irrecuperables en la trama urbana. La funcionalitat, a més, ha primat sempre per damunt de qualsevol consideració estètica. Segurament, tot plegat era vist com el preu exigít a tota vila amb vocació fabril per no perdre el tren de la industrialització. No cal donar-hi més voltes...

Per altra banda, també ha jugat a la contra la inexistència d'un pla d'actuació per recuperar els pocs espais i edificis singulars. Aquest desinterès només pot ser atribuït a la dèbil insistència exercida per historiadors, geògrafs i associats. La morfologia antiga d'Olot no ha generat mai l'interès suficient d'aquest col·lectiu com per a iniciar una recerca històrica continuada i global al seu voltant. Les successives aportacions s'han limitat a analitzar

informacions puntuals, tractades a nivell d'anècdota, sense una reflexió prèvia ni seguiment posterior.

Aquest trist panorama obliga a partir de zero a l'hora de preveure mesures que facin més digerible l'espai central de la vila. I, també, posa de relleu la necessitat de contemplar la recerca arqueològica al mateix nivell que les propostes de rehabilitació de solars. Perquè, sense una planificació prèvia de les actuacions sobre el parcel·lari, difícilment es podrà augmentar la nòmina d'habitatges, fàbriques i espais dignes de ser conservats pel seu valor històric.

Actualment, les circumstàncies han canviat a conseqüència de l'actuació urbanística endegada l'any 1993 per l'Ajuntament d'Olot a través del Pla Integrat del Nucli Antic (PINA). El pla de rehabilitació d'aquest sector olotí, format per la Vila Vella i la Vila Nova, ha obert unes expectatives, fins ara insospitades, de conèixer les primeres etapes de formació i desenvolupament de la ciutat. L'existència d'una gestora pública (GUOSA) per a l'aplicació correcta del PINA és un fet encara més positiu, perquè permet planificar el seguiment i causar unes molèsties mínimes a les empreses que efectuen les obres d'enderrocament i de nova construcció.

Cal recordar que els únics precedents d'actuacions públiques d'un cert abast en aquest àmbit urbà es remunten a mitjan segle XVIII. En primer lloc, les importants obres efectuades entre els anys 1736 i 1748 a l'església del Tura van detectar i destruir a la vegada els fonaments de tres edificis religiosos anteriors al que es volia construir. En segon lloc, la renovació de la xarxa d'aigua potable, especialment la col·locació de la canonada de la Font de la Guia, l'any 1782, també va posar al descobert alguna mena de restes antigues, si donem fe al testimoni de Francesc Xavier de Bolòs. Amb posterioritat, només es pot destacar la remodelació de la plaça Palau els anys 1883 i 1925 i del pont de Santa Magdalena l'any

1934. Aquestes intervencions van comportar la desaparició de la capella de la Santa Creu i de la font de la Guia i canvis profunds a l'entorn del vell pont.

Lamentablement, cap d'aquestes actuacions partia de la voluntat d'aprofitar els importants moviments de terres per a intentar aportar llum sobre el passat de la vila. Ni la societat del moment ho demanava, ni existien les eines propícies per fer-ho.

Avui en dia, pel contrari, la conjuntura apunta justament en la direcció contrària. La responsabilitat dels poders públics abasta també l'exhumació del patrimoni oblidat, a fi i efecte que la societat en tregui profit mitjançant el coneixement i el plaer. Per tant, la intervenció pública al nucli antic ha de contemplar la pràctica arqueològica com un mitjà més per a assolir els objectius de rehabilitació, consolidació i restauració de l'espai habitable.

L'esperit del PINA suggereix l'adaptació del espais més antics de la vila d'Olot a les necessitats actuals. Doncs, vet-ho aquí: dotar Olot de patrimoni arqueològic és una clara aposta per adequar l'entorn a les necessitats actuals. Ara, les eines, hi són; la disposició, esperem que no falti.

Xavier Puigvert i Gurt

Llicenciat en Història

Reflexions sobre la intervenció al Barri Vell d'Olot

Olot i que se'm demana una reflexió sobre el paper de l'arquitecte davant d'una actuació concreta de rehabilitació en el Barri Vell d'Olot, em sembla més interessant plantejar unes quantes consideracions de caràcter més global, deixant l'altra anàlisi a la valoració que cadascú vulgui fer-ne.

Les reflexions que plantejo com a elements de debat, deixant ben clar que no són les úniques en què caldria aprofundir, són les següents:

Rehabilitació o renovació?

Crec que caldria plantejar-se més a fons processos de rehabilitació complets, amb manteniment de les estructures bàsiques dels edificis existents, al costat, o com a alternativa en determinats casos, de les operacions de renovació que impliquen una total substitució.

Això hauria de permetre, entre altres aspectes, l'experimentació de noves tècniques d'intervenció, una construcció més lleugera i amb una relació més directa amb els materials i les solucions tradicionals i, probablement, amb un altre esquema de costos.

Ajustar l'escala de les intervencions

Sense renunciar a aquelles actuacions individualitzades i puntuals, caldria tenir molt present la proposta del Pla Especial del Nucli Antic i afavorir l'agrupació de finques per tal d'endegar operacions d'un abast més gran, això, tant per a rendibilitzar la inversió directa com per a la creació d'efectes induïts sobre les finques més properes.

Actuacions d'esponjament

Sempre he cregut necessari plantejar operacions importants d'esponjament que puguin abastar un conjunt de finques o, si s'escau, una illa sencera; certament, aquestes operacions haurien d'estar molt medidades, però tindrien un efecte doble: el de la creació directa de més espais públics i el d'un canvi radical de les condicions de qualitat urbana de les finques adjacents.

Evidentment, això comporta una política a mitjà i a llarg termini i requereix una important inversió pública prescindint de rendiments econòmics immediats. Segurament, però, és de les poques maneres d'atraure

l'interès d'altres agents econòmics, més enllà de l'administració i de donar atractius per als possibles habitants dels nous teixits.

Els punts anteriors com a enunciats, segurament no són cap novetat, però crec que és a partir d'aquests temes que es podrien apuntar noves prioritats en una línia que ha d'ésser de constant intervenció, no tan sols pública, en el Barri Vell d'Olot, si pretenem que pugui recuperar en un termini mitjà un paper central en el dia a dia de la Ciutat.

és evident també que no pot plantejar-se aquesta recuperació des d'una perspectiva únicament parcial, com seria si es limités al cas de l'habitatge; així, al costat d'aquestes actuacions, se n'hi han de sumar unes altres en la línia de creació d'espais lliures i de relació, d'incorporar-hi equipaments públics amb suficient potencial, afavorir l'activitat comercial, etc.

Juan Albasa

Arquitecte

Impressions sobre GUOSA i el barri vell

Is inicis

Abans de començar m'agradaria aclarir que Guosa en realitat no va néixer per rehabilitar el barri vell. En Pere Macias va crear l'empresa Guosa per desenvolupar el polígon industrial del Pla de Baix II. Recordaré que en aquell temps l'oposició (EPP i ERC) a més de demanar que s'actués al barri vell també pressionava perquè el nou sòl industrial fos públic per evitar que tornés a quedar en mans dels especuladors com havia passat al Polígon de Les Mates. Convergència finalment va optar per una solució mixta pública-privada i necessitava una eina eficient. D'aquí neix Guosa. Tota la resta d'activitats li vénen d'afegit. Això explica que en els seus primers dos anys d'activitat, Guosa no va fer pràcticament actuacions al barri vell i també explica perquè l'empresa tenia en nòmina un enginyer de ponts i camins i no un arquitecte.

Una empresa sense capital

El principal problema de Guosa és d'origen. No se la va dotar d'un capital mínim per funcionar. Aquesta ha estat la seva gran llosa. En no disposar de capital propi ha hagut d'anar a crèdit i els preus de les seves actuacions mai no han estat competitius. En el cas del nucli antic aquest handicap s'ha notat menys ja que el problema principal era de gestió (finques petites i irregulars, descapitalització, multipropietats,...) però en el cas del sòl industrial ha estat definitiu. Olot té poc sòl industrial i és caríssim!

Amb aquests inicis quadrar els comptes de Guosa a final d'any no ha estat un tasca fàcil. Sovint els gestors han hagut de fer veritables virgueries tècnico-legals per evitar la fallida automàtica de l'empresa. L'equip de govern municipal (CiU) enlloc d'injectar capital i solucionar els problemes de Guosa ha anat trampejant el desequilibri patrimonial aportant actius ficticis com l'estació d'autobusos i altres propietats que no es poden vendre. Amb una empresa així es poden fer molt poques coses ben fetes!

Una despesa de funcionament massa alta

L'altre gran llast de Guosa és que té unes despeses de funcionament massa elevades. Tenia -i encara té- massa personal. (Un gerent, un administratiu, un aparellador, un enginyer de ponts i camins i la secretària municipal, una advocada). La plantilla inicial -i encara l'actual- no es justifica per les necessitats reals de l'empresa, respon a interessos de govern i de partit. No amaguem més l'ou: Convergència ha aprofitat la falta de controls burocràtics a què està sotmesa Guosa per pagar millors salaris a alguns alts funcionaris municipals i per col·locar un alt càrrec del seu partit. Jo ho veig així: Es va posar de gerent l'aleshores delegat comarcal de Convergència i home fort de l'Arcadi a la comarca, amb

aquesta operació en Pere Macias va debilitar el seu principal adversari polític i va passar a controlar el partit a Olot. Amb l'enginyer també es va matar un parell de pardals amb un sol tret. Gràcies al suculent sobresou que ofería Guosa es va poder convèncer l'enginyer del Consell Comarcal perquè vingués a l'Ajuntament d'Olot a cobrir una vacant difícil de cobrir i alhora es va assegurar una gestió tècnicament correcta de la zona industrial que era el principal objectiu de l'empresa Guosa. El cas de la secretària ha passat més desapercebut però en realitat no cal fer gaire memòria per recordar que va arribar contra la voluntat d'en Pere Macias i que sobtadament varen normalitzar les relacions.

La gestió no ha estat professional

La gerència de Guosa no ha actuat de manera professional i independent. Ha seguit el dictat dels interessos polítics de l'Alcalde col·laborant en amagar l'endeutament i el dèficit municipal. Perquè encara que a la pràctica no ho sembli l'endeutament dels Ajuntaments està regulat per llei i està controlat per l'interventor, el govern i el tribunal de comptes. Per tant, endeutar-se més del compte no és tan fàcil. Cal una mica d'imaginació. I en Pere Macias va aprofitar el caràcter de societat anònima privada que té Guosa per burlar els topalls d'endeutament i per fer dèficit.

Guosa ha finançat els seus crèdits d'inversió amb pòlisses anuals multimilionàries que li sortien molt més cares que un crèdit a mitjà o llarg termini. I ho ha fet així perquè qualsevol altra mena de crèdit necessitava l'aval de l'Ajuntament. Un aval que hagués computat com a endeutament propi de la corporació i que hagués limitat la capacitat d'endeutament de l'Ajuntament.

També ha acceptat que s'usés la seva empresa com a amagatall del dèficit municipal. Guosa ha estat fent aquests darrers dos anys actuacions urbanístiques (enderrocs, asfaltat de carrers, compra d'espais públics, etc...) que havia de fer l'Ajuntament però que no es podien fer perquè faltava consignació pressupostària. També ha assumit despeses de servies socials (acollir famílies sense llar o amb pocs recursos)

L'Ajuntament, el principal enemic de Guosa

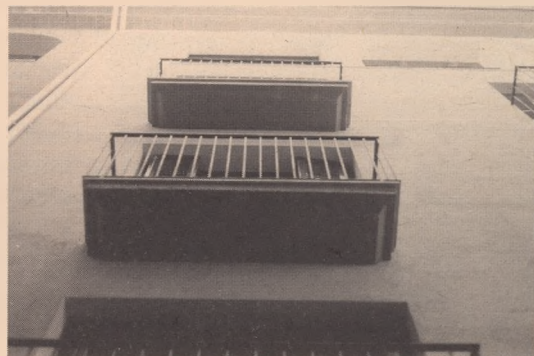
L'altra dia parlava amb un membre de Caritas que em deia que l'Ajuntament fa uns magnífics informes socials i dóna molts bons consells, però que no té ni un ral per ajudar als que passen per un mal tràngol. I que tenim sort de les entitats privades que són les que acaben rasant-se la butxaca per ajudar la gent. Doncs, amb Guosa ha passat una cosa semblant. Quan alguna família ha necessitat un pis o quan s'ha hagut de desnonar algú per obrir un carrer o el que sigui, l'Ajuntament els ha deixat, donat o llogat un pis de l'empresa privada Guosa. Sense pagar-li el cost que li costa a l'empresa. O sigui, l'Ajuntament ha fet accions socials amb un cost zero.

El mateix podem dir del cas Simón. Tots recordarem que fa un parell d'anys aquesta empresa va comprar a Guosa uns terrenys del Polígon Pla de Baix II en unes condicions especials: baix cost i facilitats de pagament. Donat que Guosa és una empresa privada, que ja venia els terrenys al cost mínim, aquesta operació l'hi ha produït unes pèrdues que hauria d'haver cobert el pressupost municipal o una altra administració. No ha estat així. Aquestes són les accions que han arruïnat l'empresa municipal i que no li han permès tancar la roda de comprar, intervenir, vendre i tornar a comprar. L'Ajuntament no l'ha deixat funcionar amb normalitat.

La cara fosca de Guosa

Una de les decisions més agosarades i polèmiques de l'anterior alcalde i de l'actual equip de govern va ser la construcció de la inútil Planta de Transferència. Això lliga amb el tema de Guosa, perquè Guosa és l'únic beneficiari conegut d'aquesta monumental malbaratament de diners. El tema és una mica complicat, però si se segueix el fil s'entén: L'Ajuntament obliga el concessionari del servei de recollida d'escombraries a comprar un terreny municipal. Es fixa un preu pel terreny desmesuradament car. I els diners pagats per l'empresa se'ls queda Guosa que és l'intermediari. En aquest terreny, que és inadequat per fer tractaments selectius, se li fa ubicar una innecessària estació de transferència. Per no perjudicar l'empresa concessionària se li permet incloure el cost de comprar el terreny, fer la planta de transferència i de finançar l'operació a un interès superior a l'actual. entre les seves despeses de funcionament Per tant, se li permet, a l'empresa, repercutir el cost de la Planta als ciutadans d'Olot en el rebut de les escombraries. En definitiva i per simplificar: Els ciutadans, quan paguem el rebut de les escombraries (el mes car d'arreu), estem finançant Guosa.

Guosa en aquests anys ha fet altres operacions que són molt poc clares i que s'escapen dels seus objectius fundacionals. A mi, de les que conec,

la que més m'ha desagradat és aquesta: Guosa va comprar uns terrenys de sòl industrial al carrer Pou del Glaç a una empresa que -diuen- tenia problemes econòmics derivats de la suspensió de pagaments del IAMP. Allà hi preveia instal·lar una gasolinera de Petrocat, però l'operació no es va arribar a dur a terme perquè la petrolera va deixar de ser de capital públic i la nova propietat va desestimar el lloc. Posteriorment l'Ajuntament va aprofitar la requalificació de la fàbrica Simón per intentar requalificar aquests terrenys i fer-hi pisos. Els de l'oposició ho vàrem aturar fins a la revisió del Pla general. L'actuació és, siguem suaus, poc habitual. Perquè ni estem en l'àmbit del nucli antic ni la zona és apropiada per posar-hi una gasolinera ni l'objectiu de Guosa es fer gasolineres. Sembla més una operació especulativa que s'arribaria a justificar com a una ajuda encoberta de la Generalitat cap una empresa amb problemes. Però que en sortir malament, ha esdevingut una ajuda de Guosa a una empresa privada.

La valoració final

Més enllà dels problemes de funcionament i de tots els críptics intríngruls interns, el que és essencial és que Guosa ha assolit l'objectiu fundacional: Aturar la degradació del Nucli Antic i evitar el seu despoblament. Es per això que en termes generals jo valoro positivament la seva tasca i crec que ha de seguir existint. Això no treu que no m'agraden gens els edificis que ha fet, que preferiria que en lloc d'enderrocar, rehabilités els edificis interessants, que crec que es compren algunes cases velles a un preu massa elevat, que voldria que Guosa actués com una promotora autofinançant-se amb els recursos dels compradors dels pisos, que Guosa també hauria d'actuar al carrer de Sant Cristòfol, que si nosaltres manéssim canviaria el gerent, etc...

Joan Barnadas i Puigferrer
Portaveu d'ERC

Ciutat Bella

ovint em sento com un orfe perdut... diu l'esplèndid blues... Així de sentir-se segurament l'esperit del Cas Antic d'Olot, l'ectoplasma perdut enmig de tanta burocràcia (observi's que només hi ha una R). Que la ciutat vella no agrada a quasibé ningú dels qui intenten salvar-la és cosa notòria. Se substitueix sistemàticament la rehabilitació per la piqueta i la destrucció; la nul·la capacitat dels arquitectes actuals per a la rehabilitació, en el sentit literal, és palesa (prego als arquitectes que no se sentin al·ludits, això, que no se sentin al·ludits).

Vull escriure a crits que cal un replantejament urgent de les intervencions de GUOSA, perquè crec honestament que l'exemple que s'ha donat fins ara és trist, i crec o vull creure que GUOSA va ser creada amb l'esperit d'empènyer, de donar exemple a la societat civil (curiosa locució!).

El Cas Antic d'Olot s'ha de respectar, però primer cal estimar-lo. Si cal construir de nou, cal fer-ho sense destruir. Hi ha molt de terreny buit, encara!

Jo pertanyo, des de fa uns mesos, a GUOSA com a conseller, a proposta de dos grups antagònics, però que respecte d'aquest tema penso que gairebé coincideixen en quasi tot absolutament, i a les poques reunions que he assistit només m'he pogut sentir germà del vell esperit de la ciutat Vella.

Una proposta concreta:

S'ha de tractar el Casc Antic de manera unitària, no ens fixem gaire en la qualitat individual dels edificis (encara que hi ha bells exemples singulars), els carrerons, les places i placetes, la gran quantitat de fonts públiques avui destrossades o abandonades, les petites capelletes de les façanes, les velles/belles portes de roure, les barbacanes, els balcons, els llums, les botigues, els terrats d'Olot, grans i meravellosos desconeguts, plens de suggerents racons asolellats, tot això feia absolutament necessària la creació d'una agència específica per al nucli vell, per salvaguardar i programar la real rehabilitació d'aquest indret, una agència consultiva on confluïssin, a més dels arquitectes, altra gent, com per exemple, un poeta. Ai, si existia un arquitecte un xic poeta o un poeta un xic arquitecte!

M'agrada la Ciutat Vella d'Olot!

 Xavier Bulbena

Entre l'oblit i la inòpia

amic Jaume Tané m'esmenta, de passada, en un dels seus darrers, inefables, incendiaris i tauro màquics

escrits. Les citacions elogioses no tenen torn de rèplica, i no calen per tant més comentaris. Però hi ha prou idees en aquell article que mereixen una certa resposta que no puc evitar, i permetim l'expressió, d'entrar al "trapo". La mútua amistat no desmereix algunes ratlles per a la polèmica. Caldrà que passi per alt el to de fons habitual dels seus escrits, en la línia d'afirmar que els anys del franquisme no varen ser tan terribles com diuen ara; l'alcalde Bretxa, responsable polític de l'Olot dels anys quaranta i cinquanta va ésser prou bon alcalde perquè va fer jardins; al temps d'en Franco també es podia parlar català, no us pensessiu ara, etc. etc.

Fa molts anys que conec en Jaume Tané. Gairebé per raons familiars. Tant el seu pare com el meu varen patir de valent el rigor de la repressió franquista, i passaren a partir de 1939 uns quants anys a la Universitat de Girona, amb la propina afegida, en sortir d'allà, d'ésser desterrats d'Olot, considerada zona fronteriza, com a elements perillosos políticament, quan els maquis intentaren la penetració pel Pirineu. Aquest és un episodi poc conegut que disfrutaren algunes persones de la nostra comarca i que s'afegeix a la ja més coneguda llista d'ignomínies de l'època. No cal guardar cap rencor d'un temps que tant en Jaume com jo vàrem viure i sentir explicar moltes vegades. Però la memòria és la memòria, i em dol que ell la perdi com qui fa un desplante torero.

Una altra qüestió que cal esmentar del seu darrer article, és el fet que tot defensant l'alcalde Bretxa es permeti dir que al llarg de les seves investigacions, a 150 anys enrera,

no ha trobat raons per l'homenatge, reiteradament demanat i més constantment escamotejat, a l'alcalde Joan Deu. Segurament no deu haver reparat, que l'acció de l'alcalde Deu, quan la República, fa encara no cent vint-i-cinc anys, i dedueixo que aquest error cronològic és el que ha provocat que no trobés referències del personatge. O no ha consultat les fonts adequades.

Potser cal que recordem que va ésser el primer alcalde olotí elegit per sufragi, que fou el creador del cos de bombers, propicià l'escola laica,

traslladà el cementiri fora de la vila, i sobretot que fou el representant garrotxí d'aquella generació d'idealistes, Abdó Terrades, Pere Caimó, Josep Toribi Ametller, Joan Tutau, Francesc Sunyer, etc. etc., venerats a cadascun del seus pobles, que protagonitzaren la Revolució de Setembre, la Gloriosa, i l'adveniment de la República. I sobretot, fou el defensor de la vila olotina de les escomeses dels carlins, capitanejats per un bàrbar com en Savalls. No en feu poques de coses en Joan Deu en un període trasbalsat de guerra civil! Fou un anticlerical, És cert, i això provocà la indignació d'alguns dels nostres conciutadans d'aquella època. Però ningú no sembla voler parlar del fervor popular per en Joan Deu. Un home que fou qualificat pel mateix Carles Rahola, que té una biografia ben poc citada del personatge, com una figura llegendària. Hi ha moltes figures enfilades en els noms dels carrers d'Olot, i fins a la galeria d'olotins il·lustres de l'Ajuntament, que no arriben ni a la sola de la sabata del que va representar en Joan Deu, a la seva època, per a la nostra ciutat. Per això em dol que encara puguin fer-se afirmacions com les d'en Jaume Tané, més que no pas el silenci reaccionari dels qui segueixen negant-se al reconeixement. El temps però, tot ho cura, ja ho veuran. O no estem presenciant ara l'homenatge més oficial a un moviment tan revolucionari com els remences?

 Jordi Pujiula

Els cicles formatius: la necessària consolidació d'una opció formativo-laboral per a la comarca

La nova estructura educativa implantada a Espanya aquests darrers anys té en la formació professional un dels seus reptes més importants. La LOGSE (llei que regula i ordena el sistema educatiu) preveu la substitució del fins ara model de Formació Professional per implantar en el seu lloc el que s'anomenen CICLES FORMATIUS, amb la finalitat que els nois i noies, un cop finalitzada l'educació obligatòria (16 anys) puguin, si els interessa, dotar-se d'un cert nivell de capacitació professionalitzadora a partir de preparar-se per una professió concreta.

Així, el que fins fa poc per a molts nois i noies començava a partir dels 14 anys (edat d'inici prevista pels primers nivells de Formació Professional), ara es trasllada al moment de finalitzar l'ESO amb els CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ, els quals condueixen a l'obtenció de títols professionals de tècnic; o bé en finalitzar el batxillerat amb els CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR que permeten obtenir títols professionals de tècnic superior.

En la base d'aquest nou ordenament podem trobar-hi tant la urgència de modernització i adequació als nous criteris del mercat laboral de l'antiga Formació Professional, així com una major especialització i diversificació dels mateixos (l'oferta actual amplia considerablement el nombre d'opcions formatives), i alhora una decidida aposta per establir una relació eficaç entre les propostes formatives i les característiques i necessitats laborals dels sectors geogràfics on s'imparteixen els Cicles, afavorint també una estreta relació entre el món empresarial i industrial i el món educatiu-escolar. Un procés de modernització i d'adaptació als sectors productius que a casa nostra havia estat ja plantejat i posat en pràctica a partir de l'Institut de Formació Professional (avui en dia reconvertit en

Institut d'Ensenyament Secundari, i per tant en centre en el qual s'impartirà tant la franja de secundària obligatòria, com les opcions de Batxillerat i Cicles Formatius).

Aquesta nova ordenació dels estudis formativo-laborals introdueix, al marge del que hem comentat fins ara, alguns canvis importants en relació a l'oferta que hi havia a la Garrotxa. Per un costat s'incrementa el nombre d'instituts que impartiran aquest tipus de formació, i per l'altre es modifica l'oferta.

Actualment, a la comarca han desaparegut ja els primers cicles d'Electricitat, Metall, Delineació, Administratiu, Moda i Confecció, Agrària i Sanitari; iniciant-se els Cicles Formatius de Grau Mitjà de Confecció, Explotacions Agràries Extensives, Mecanització, Gestió Administrativa, Equips i Instal·lacions Electrotècniques, Escorxador i Carnisseria/Xarcuteria, i el de Grau Superior de Patronatge. Les previsions inicials pel proper curs passaven per poder ampliar aquesta oferta, apostant pel manteniment de les línies de formació anteriors a la reforma educativa, i ampliant-ne l'oferta en relació a les característiques industrials de la comarca, i alhora potenciant una oferta específica relacionada amb l'Escola d'Art. Proposta aquesta que actualment s'ha vist frenada.

Així, si bé és possible que es puguin ofertar pel proper curs tres cicles nous de Grau Mitjà, un d'Arts Plàstiques i Disseny en Autoedició que es realitzaria a l'Escola d'Art, i dos més, un de Manteniment Industrial i un de Cures Auxiliars d'Infermeria; l'oferta de Graus Superiors pot que-

dar restringida a l'actual i, avui per avui, no és encara clar que es puguin mantenir els cicles vinculats amb el món de la indústria càrnia i de l'electricitat. Sembla també molt possible que la línia formativa vinculada a la Delineació no tingui continuïtat en el nostre sector, així com que es produeixi una important limitació en els estudis vinculats al camp sanitari i artístic.

Si bé l'ampliació de centres on s'imparteix formació professionalitzadora ha estat ja una realitat (IES La Garrotxa, IES Bosc de la Coma i Escola d'Art), no passa igualment amb l'ampliació de l'oferta. La possible desaparició d'un cicle formatiu de càrnia pot implicar la definitiva pèrdua de poder disposar a la comarca d'estudis especialitzats en aquesta àrea laboral, la qual cosa hauria de fer pensar a més d'un, i en especial als responsables de la planificació escolar. La no dotació de cicles superiors en els camps sanitaris o artístics torna a posar en evidència allò que hem dit en relació al tema de les càrnies.

El que s'ha vingut demanant aquest darrers anys, o sigui una certa coherència en la planificació dels serveis educatius i la consegüent responsabilitat política per a tirar-ho endavant, s'està demostrant ara que no era una petició endebades. Tal com succeeix amb la possibilitat de portar determinats estudis universitaris a la comarca, ens passa ara amb la formació professionalitzadora: quin sentit té parlar de reforçar certs sectors industrials quan el que s'aprecia és que des de les instàncies públiques ningú no té massa clar cap on tirar? Quin sentit té festejar la història artística de la ciutat quan les apostes de futur no són gens decidides? La no obertura del túnel de Bracons no és cap excusa per a l'entelèquia, amb l'actual xarxa viària es pot anar a Vic o a Girona en una hora escassa, donar-hi una volta potser seria d'allò més recomanable.

Joan Serra i Capallera

L'agonia del Consell

Per un plat de lleties

A

amb el recent acomiadament de dos delinents, cas insòlit a l'Administració Pública, el Consell Comarcal de la Garrotxa ha destapat definitivament la caixa de Pandora. Si durant una època, l'ens que presideix Isabel Brussosa constituïa el model d'organització comarcal a imitar, en aquests moments ha passat a ser el trist paradigma de la realitat en què poden desembocar la resta de consells catalans si no s'afronta ràpidament una revisió del seu sistema de finançament.

Sempre condicionat pels ingressos d'altres administracions - els organismes comarcals no tenen competències recaptatòries -, el Consell de la Garrotxa s'ha convertit en una víctima directa de la precària situació econòmica que travessa en aquests moments la hisenda pública, necessàriament obligada a contenir la despesa. Ara mateix, el volum de les partides que arriben a la seu de Can Grau, no són suficients per mantenir aquella infraestructura de personal i serveis que l'equip de Brussosa va crear, segurament amb un excés de confiança, quan el país vivia una altra realitat: lògicament, la conseqüència immediata ha estat el dèficit. En aquests moments, d'acord amb les últimes dades facilitades per l'equip de govern, el deute de Brussosa és de prop de setanta-vuit milions de pessetes, una xifra a la qual només es pot fer front, d'altra banda, mantenint una estricta política de contenció pressupostària, alienant patrimoni o eliminant serveis. I és que per la seva realitat administrativa, una realitat contra la qual lluita decididament la presidenta per canviar, el Consell no pot redimir-se amb cap dels supòsits que preveu la llei: ni pot recórrer al crèdit, ni pot desequilibrar, de moment, el pressupost a favor dels ingressos, ni pot confiar en tancar l'exercici amb un superàvit de 78 milions, ni pot optar, com ha fet l'Ajuntament d'Olot, per aplicar un pla econòmicofinancer, perquè ha quedat clar que depèn sempre d'altres administracions.

Mentre no s'afronti un debat seriós entorn d'aquesta fórmula d'administració territorial, un debat que passa necessàriament per qüestionar el paper de les diputacions provincials, el Consell Comarcal només té una sortida. Confiar amb els increments percentuals de les aportacions dels fons de cooperació local i estalviar. Amb una estricta contenció pot arribar a contrarestar els milions de pessetes que anualment inclou de forma irreal a la partida d'ingressos, i tancar l'exercici a zero. Arribar a aquesta situació, és a dir, no incrementar el dèficit, permetrà aleshores iniciar una política progressiva de desequilibri a favor dels ingressos i anar reduint a poc a poc, la xifra maleïda. Però, la pregunta és: té sentit mantenir indefinidament aquesta agonia?

Susanna Alsina

Juguem a firetes?

E

ls responsables municipals de la Fira de Sant Lluc han engegat una sèrie de contactes amb persones de diversos sectors per esclarir-ne el futur.

Diuen que el CIT ha presentat una proposta que trenca radicalment amb el concepte de certamen a l'ús dins d'un recinte tancat, i són favorables a resituar-la al centre de la ciutat respectant la idea de multisectorialitat que s'ha anat imposant aquests darrers anys.

Què passa realment amb la Fira de Sant Lluc? No hi ha cap manera mínimament raonable de trencar les inèrcies? Veient els moviments de l'IMPC hom té la sensació que la resistència a canviar res substancial va molt lligada a la por al pitafi. La prudència s'agraeix quan bascula sobre la serietat d'una proposta, però en aquest cas fa tot l'efecte que és més una qüestió de desorientació i de por. Por al fracàs, por a la clientela i por a la crucifixió.

Olot té un avantatge incommensurable respecte d'altres poblacions i és que pràcticament tothom estaria d'acord a acceptar que la nostra carta d'identitat com a ciutat gira a l'entorn de l'art (Fira del Dibuix), la Natura (paisatge, medi ambient, energia renovable, reciclatge en general, turisme rural, bestiar selecte) i la indústria.

Per què doncs no hi ha manera de traçar un pla que fixi l'orientació de la Fira, les prioritats i el format?

L'antigor no sempre és la millor credencial, sovint és una rèmora que frena fins i tot l'evolució natural de les coses.

Quina mena de Fira volen, aquesta gent?

Amb quina oferta? A qui va adreçada, fonamentalment?

Quin format ha de tenir? On cal ubicar-la?

Si no hi ha respostes valentes i ingenioses aviat, només tindrem temps de cantar-li les absoltes.

L

a depressió econòmica municipal ens pot acabar sortint molt cara. La benzinera del Pont Nou de La Rodona n'és una mostra palpable i preocupant. Els diners enllamen pràcticament a tothom i, si a sobre, ets un pobre perdulari, la temptació és mortal. 50 milions a canvi de què? De carregar-se el corredor natural del Fluvià, de col·locar un servei perillós en un barri que creix com a zona d'habitatges, col·lapsant la sortida natural del vial Sant Jordi, creant una competència innoble amb la benzinera existent de Les Tries. Quin és el benefici que treu la ciutat? La resposta no és ni en el vent, sinó a les arques municipals...

La UdO agafada amb pines

A

ra ja es pot dir. L'Ajuntament d'Olot i el rectorat de la UdG estan negociant (com?) la implantació d'estudis d'empresaris a Olot per l'any vinent. És una oportunitat d'or i pel que sembla, com ha passat sempre, l'escassa habilitat i la falta de perspicàcia dels responsables municipals la poden deixar passar. La prova? Qui hi ha al capdavant del projecte? L'alcalde, el regidor d'ensenyament? Una cosa així no es pot improvisar ni es pot deixar que segueixi el lent i rutinari procés de l'administració. Calia i cal determinació. Cal posar algú al davant, que porti el timó, que no deixi les coses a l'atzar, que ho faci fàcil. Hi ha altres ciutats que treurien el fetge per tenir aquests estudis. I si els ho posen més fàcil, als responsables universitaris de Girona, s'emportaran el pollastre cap a casa.

Nova proposta de programa de Garantia Social per a la Comarca

En el número de setembre de l'any passat i aprofitant les conclusions elaborades pels serveis municipals i comarcals vinculats a l'atenció dels sectors juvenils, es varen publicar tot un seguit d'articles que varen tenir la seva continuïtat en el número del mes d'octubre, i dels quals es despenia la conveniència de poder assegurar a la comarca una proposta d'inserció laboral per a aquells joves que a partir dels 16 anys es troben en situació d'abandó de qualsevol tipus d'activitat formativa i a l'atur.

Mesos més tard les previsions apunten de nou la urgència de poder ofertar respostes compensadores a aquests conjunt de nois i noies. Les dades actuals d'atur entre els joves de 16 a 24 anys a la Garrotxa en són un indicador prou clar, però a elles cal adjuntar-hi les previsions realitzades pels tècnics d'ensenyament del Consell Comarcal i de l'administració autonòmica, les quals no sols les confirmen sinó que en preveuen un possible creixement.

Atur entre els joves de 16 a 24 anys a la Garrotxa

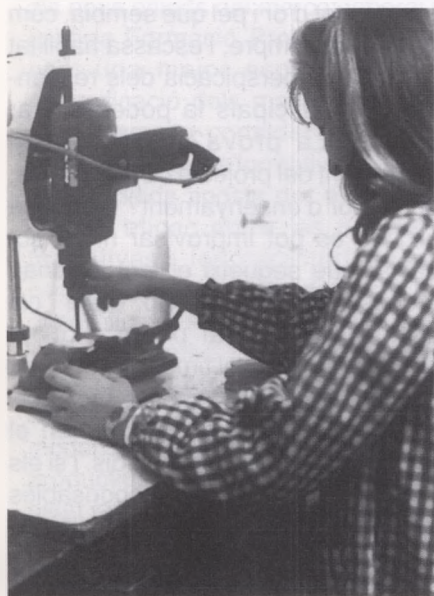
/ dades registrades a l'INEM amb data de desembre de 1.996:

	Homes	Dones	Total
- 20 anys	33	36	69
20-24 anys	79	109	188
Total:	112	145	257

Previsió d'alumnes que en finalitzar l'escolaritat obligatòria abandonaran els seus estudis. En aquestes dades es fa la previsió de considerar que un 25% assoliran un lloc de treball i que un altre 25% realitzaran alguna de les modalitats de formació ocupacional que actualment s'oferten:

	96-97	97-98	98-99
Alumnes que pleguen	140	126	130
Treball 25%	35	32	33
Form. Ocupacional 25%	35	32	33
Sense opció clara	70	62	64

A aquestes dades cal afegir-hi per la seva importància les dels Serveis Socials, les quals apunten que un total de 64 nois/es entre els 15 i els 21 anys han estat o són susceptibles de necessitar algun tipus d'ajut o seguiment personalitzat, donada la seva problemàtica social o econòmica.

Amb aquest panorama sobre la taula ens hem trobat a la Garrotxa amb la desaparició d'un dels primers Programes de Garantia Social de Catalunya, el que a partir d'un acord entre el Patronat Joan Sellas i Cardelús i l'administració autonòmica va estar funcionant durant els cursos escolars 94-95 i 95-96. Uns mesos enrera, la possibilitat de poder tornar a ofertar una sortida compensadora i formativo-laboral per a tot aquest conjunt de nois/es semblava quelcom impossible. Actualment, sembla que aquesta situació ha canviat. A finals de l'estiu passat, els grups de l'oposició al consistori olotí formulaven la petició de reconsiderar la creació d'un Programa de Garantia Social, qüestió que va ser acceptada per tots els grups polítics municipals. Per la seva

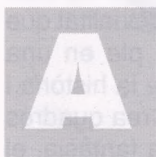
banda els directors dels centres públics de secundària, amb el suport també dels centres privats i dels serveis educatius del sector, presentaven a finals d'any a la Presidència del Consell Comarcal un estudi conjunt en el qual es justificava la conveniència d'avançar en el mateix sentit.

Aquest cop la decisió del Consell Comarcal en favor de la creació d'un P.G.S. ha estat clara i rotunda. En l'entrevista mantinguda entre la Sra. Isabel Brussosa i el Delegat Territorial d'Ensenyament durant el mes de Febrer es formalitzà ja aquesta petició, d'igual manera es realitzà durant la visita als centres educatius de la comarca del Conseller d'Ensenyament. A principis de març el Ple del Consell Comarcal ha aprovat enviar la proposta de creació d'un P.G.S. Proposta que actualment està en vies de consideració per part del Departament d'Ensenyament.

Semblaria que ens trobem en una situació immillorable per a la consecució d'un servei formatiu-laboral que ningú qüestiona. Tenim la infraestructura mínima que aporta el Consell i la possibilitat de realitzar la formació laboral i les pràctiques en les pròpies empreses. Caldrà esperar, però, la resposta de l'administració autonòmica.

J.S.

Memòria d'en Roc Arbós

ra que el temps ha posat la pausa justa a la seva desaparició, hem decidit publicar unes paraules de record per en Roc Arbós en aquests papers. Potser perquè ell representava una certa manera de veure les coses, una època i un esperit de voluntat de fer-se entenedor, d'explicar-nos amb les seves obres aquell món que li pertanyia absolutament. Perquè si una cosa és clara és que en Roc no es podia classificar dins els corrents pictòrics habituals en el nostre entorn. Era un cas a part com ho va ser, en el seu dia, Leonci Quera i l'Aulí Bassols, per citar dues persones que són en el record més recent.

El meu contacte amb en Roc Arbós s'enceta a final de la dècada dels anys cinquanta, precisament acabat d'arribar de l'Empordà, on es respiraven aires d'avantguarda pictòrica, i arribava a Olot amb una curiositat manifesta per tot el que eren noves tendències. Per això, potser, em va interessar l'obra d'un dibuixant olotí que es deia Roc Arbós, i que tenia un traç inquiet i gens conformista.

A més, la meua relació amb la premsa, també m'havia de fer topiar amb el dibuixant, ja que en aquell moment, en Roc col·laborava amb una caricatura setmanal a la "Misión". Era un temps en què el món periodístic -migrat i trist a tot l'Estat, com a resultat immediat d'una censura estúpida- estava absolutament influenciat per la novetat de les entrevistes que Del Arco publicava diàriament a la Vanguardia. La fórmula era una caricatura agosarada i un text, fins allà on permetia la situació, incisiu. Com que la curiositat per les coses alienes, en la nostra societat, sempre ha estat gran i tampoc no hi havia aquesta fórmula, Del Arco assolí una àmplia popularitat, que el situa en el punt de mira d'una generació de periodistes àvids de trencar la barrera del gris comunicatiu en el qual estaven immersos. En Roc era el caricaturista d'una columna escrita per en Mora Campanins. En aquells moments, en Roc només dibuixava. Era hàbil, però alhora, terriblement tècnic. Si quelcom li volguessim retreure a tota la seva obra com a pintor i dibuixant, seria una fredor emanada del seu gran

domini de la tècnica. Era un dibuixant a qui mai no el va trair la improvisació. Darrera la seva obra hi ha un poderós bagatge tècnic que sempre aflora, per sobre del sentiment. Això que dic no és, ni pensar-hi, un retret. Al contrari. Solament una aportació més en l'intent de definir una obra i un home. A través, doncs, d'aquesta coincidència en la feina setmanal d'enllestir una publicació olotina, el contacte entre en Roc i el que escriu aquests papers, no va trigar gaire a fer-se efectiu.

Era un noi d'una vehemència, d'una total entrega, que feia que la conversa amb ell fos pràcticament un monòleg. Tenia molt clar els seus efectes i els seus desafectes. Sempre fou un realista impenitent. I buscant la realitat metafísica de les coses, arribà a un món que ja no abandonaria mai més. Un món que Jaume Fàbrega definiria com surrealista, d'un realisme màgic. Joan Babbita Bertran veu en el pintor l'autor "d'una obra d'una penetració aguda a la qual cal, per manifestar-se, tota la gamma de pensament, de matis, de sensació i l'ajuda del poder taumatúrgic de l'art". I més avall -en el text amb què prologava el llibre "Calidoscopi gràfic del cor de la

Catalunya Vella"- ens diu que en aquesta obra "hi sent bategar un univers de poesia tel·lúrica i naturalista: foc, pedra, rius, homes, bèsties, ocells, papallones, estels i flors". Aquest escriptor hi veu un to burleta en tota l'obra d'en Roc. En aquest aspecte crec que potser no encerta del tot el comentarista, tal vegada una mica escandalitzat, per aquest sentit mitològic, oposat a un sentiment religiós, i prefereix pensar en un to burleta que no en una postura seriosa del pintor envers l'oníric, i el rerafons ocultista, que per en Roc no era una broma sinó una cosa molt seriosa.

Però tornem a la memòria. Acabada la seva etapa a la premsa, en Roc, que sempre va compaginar l'ofici de pintor amb una vida laboral intensa al marge de la pintura, s'hi va començar a submergir de ple. Conec pocs paisatges en la seva obra, perquè de bon principi en Roc tingué clar que la seva obra caminaria per altres indrets o no seria. I és que a ell el torturava una vida interior desbordant, en la qual els fets de cada dia es convertien en

símbols. I els símbols escrivien la seva història amb els pinzells del pintor.

Tota aquesta borratxera simbòlica acabaria marcant la seva obra i el portaria a nivell personal a familiaritzar-se amb la llegenda i la mitologia. Tot un món en el qual bruixes, mandràgores, follets, arlequins... es barregen amb símbols, signes i la fauna desmadrada que viu en la ment del pintor. La seva vida activa com a pintor, travessa una època que va dels anys 50 als 80. Són 30 anys en què el món artístic olotí coneix un dels períodes més prolífics de la seva història. I a pesar que no es pot discutir la quantitat, sí que la creativitat és molt escassa.

Pels anys 50, a nivell provincial, neix el grup INDIKA, del qual formen part avantguardistes de tota la comarca. D'Olot trobem en Curós. Una part dels artistes olotins es reuneixen a l'entorn de Mir Masdexexàs, al "Cràter d'Art". Amb ell s'organitzen algunes exposicions fora d'Olot i es crea un cercle d'opinió i de discussió entre els joves pintors. Una altra tertúlia que tindria un públic fidel, es forma a l'entorn de la figura de Josep Pujol, a la discoteca de la Societat Indústria i Comerç. Tota aquesta activitat pictòrica, en un marc de tradició i continuïtat, anava decantant cap a un impressionisme que tenia en Josep Pujol com el seu profeta, i en Barnadas i Gussinyé, dos practicants independents. Mentre l'Aulí, en Curós - en la seva etapa abstracta- en Quera i en Paxinc, caminaven per altres indrets, buscant intensament una

sortida a la pintura olotina. En Roc era un constant en les convocatòries de Mir Masdexexàs, home a qui admirava i respectava, però el seu camí es distanciava cada dia més de la resta dels pintors. Un altre personatge de l'època, inquiet i experimental, en Puigbó, emigrà a la Catalunya Nord. Amb ell i en Paxinc, en Roc faria la seva última exposició, a la Carbonera d'Olot, sota el títol: TRES DE L'APARTAMENT, el 1995. No fou, en Roc, home d'excessives exposicions. Ni tan sols periòdicament solia exposar. Tampoc no va produir en excés. Els seus quadres eren tan laboriosos en l'execució com en el plantejament. Al 1982, a la Galeria "OLOT ART", al carrer de St. Rafel, va obrir una mostra sota el títol "Roc Arbós, bruixot major de la Garrotxa,

convoca sàbat". Es tractava d'una exposició d'olis i dibuixos sobre el tema monogràfic de la bruixeria. El món de les bruixes, succeeix el "món del paper", un altre tema recurrent en l'obra d'en Roc. Al 1983, editaria el llibre "Calidoscopi de la Catalunya Vella" que és un intent de buscar el simbolisme d'allò més immediat, més quotidià de la història i l'actualitat que l'envolta. Roc entra de ple en una constant interpretació de la història i els seus personatges. Crea quadres en els quals el dibuix, la fantasia, el passat i el present es barregen i recreen situacions idealitzades, personatges entre la llegenda i la realitat. És un món fantasiós, però en absolut gratuït. La seva desconexió d'un art oficialista o oficiós, etiquetat i reglamentat, és total i absoluta.

Seria molt interessant poder veure, ara, una exposició antològica d'en Roc Arbós. La seva és una obra que cal anar recordant. I a l'entorn d'aquesta obra que travessa un dels períodes claus dels canvis ocorreguts en tots els ordres en la nostra societat cultural, política i estèticament parlant.

Moli

- 1- Una fotografia ja clàssica: el Cràter d'Art.
- 2- Roc Arbós en la inauguració de la seva exposició a la Galeria Olot Art.
- 3- Visita a Salvador Dalí, que firma en el llibre d'honor.

A Roc Arbós i Colom

Ara que és de nit
i tothom dorm,
ara que n'hi ha que et somien
i n'hi ha que et recorden
o t'obliden
i d'altres que volen
o no volen
saber més de tu.
Ara, t'he volgut escriure.

Escriure coses de tu
és dolç i és agre,
és planer i és dur.
És dir clar
i és dir fosc alhora,
i és contradir-se,
però...
Qui(eres)tu?

El somni creatiu d'una ment lúcida i distesa
o el malson continu del mussol o la bruixa dels teus pinzells?

L'erudit devorador de llibres i ensenyances
o el pobre manjà que va deixar l'escola als tretze anys sense cap
títol?

El geni incomprès
o el poca-solta de torn?

El millor artista del món
o l'empresari desmanegat que no tenia agenda?

El xerraire sense pèls a la llengua
o el tímid que amagava l'ànima darrera les rialles?

El precursor de nous temps que escoltava jazz i cantava en
anglès quan ningú no en sabia
o l'hereu d'un passat que pintava les gestes de l'Abadessa Emma
i el comte Arnau?

El generós que no sabia dir no
o el dèspota i dictador?

El creador, incapaç de deixar una tela, un paper, una fullola o un
tauló en blanc
o l'egoista, incapaç de mostrar o vendre la seva obra ni al preu
de l'or?

Qui(eres) de fet?

El que sempre deia negre quan jo deia que era blanc
o el que, en el fons, admirava que no penséssim igual?

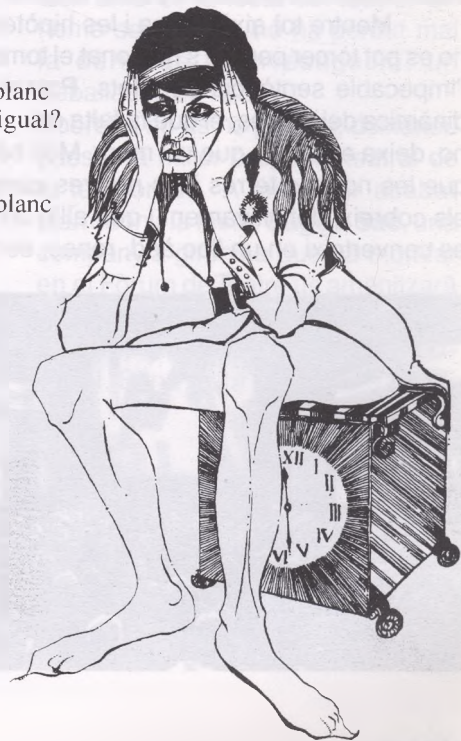
Qui(eres) de fet?

El que jo, a voltes, odiava quan no veia el meu blanc
o el que ara, a soles, m'he sorprès plorant?

Etern dubte?
Etern, el teu record,
eterna, la teva obra,
eterna com el roc
que es fa sorra i llavors muntanya,
però que mai no perd el seu cor.
La seva essència,
com la teva, Roc,
roman aquí al costat.

Ara ja no en tinc cap dubte.
Sé
que ets un bocí d'ETERNITAT

Rosa Torrent i Roura
Gener de 1996

La nit americana

Eric Rohmer ja no viu aquí

El cinema Núria fa unes quantes setmanes que ha suprimit les seves sessions de cinema en versió original els dimecres i dijous a la nit, i quan surti aquesta revista al carrer, no crec que les hagi reprès. En tot cas, la decisió de tancar les portes, momentàniament o per sempre, és prou definitiva d'una situació i altres arguments, com l'actual temporada que, a nivell de públic, està fent el Cine-Club o la Filmoteca ajuden a descriure, encara millor, un panorama certament patètic. Aquest any, més que mai, s'està demostrant que l'oferta no es correspon amb la demanda; la ciutat no pot assumir totes les propostes cinematogràfiques que se li ofereixen. Quaranta persones en algunes sessions de Cine-Club, quinze a la Filmoteca, el tancament del cinema Núria els dimecres i dijous ho deixen prou clar i conviden a la formulació d'hipòtesis que expliquin la davallada.

A- El cinema en versió original és de públic minoritari, no oblidem això, no hi ha, doncs, tanta gent per anar a veure aquests tipus de pel·lícules.

B- Per a una gran majoria, el cinema és vist només com un entreteniment -cosa molt lícita per altra banda- i per això funciona, més o menys, els caps de setmana, però, durant la resta de dies, la gent s'entreté amb la TV que en els darrers anys viu temps de glòria.

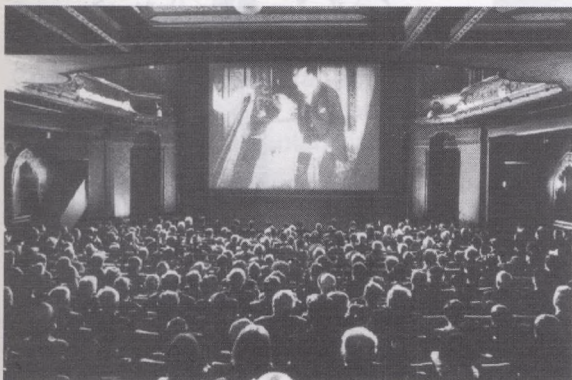
C- L'espectador olotí interessat pel cinema viu, és possible, un moment de saturació. Molts anys de Cine-Club i Filmoteca exigeixen sempre un esforç. L'esforç de la fidelitat, amb totes les conseqüències que d'això se'n deriven i que fa que també, aquests corredors de llarg trajecte perdin una mica de fons i més quan no hi ha ningú que esperi el seu relleu.

D- El tema dels cicles. Suposem -és una teoria defensada pels historiadors- que la societat es mou per grans cicles. Ara, doncs, vivim a Olot, cinematogràficament parlant, un cicle erm i buit i potser només és el començament d'un llarg període. D'aquí a uns anys, segurament, les coses canviaran per la pròpia lògica que justifica l'etern retorn dels hàbits, les tendències, les inquietuds, les persones. Hi haurà gent que voldrà tornar a veure cinema francès en versió original i algú disposat a oferir-n'hi.

Mentre tot això passa i les hipòtesis es van confirmant, i la tendència ja no es pot tòrcer perquè s'ha donat el tomb definitiu, només cal esperar i acceptar l'impecable sentència dels fets. Potser, i millor encara per tal d'accelerar la dinàmica del procés, el que fa falta és ajudar aquest malalt que sense demanar-ho, deixa entendre que vol morir. Molt bé; pleguem, abandonem-ho tot, deixem que les nostres terres i els nostres camps s'omplin de maleses, que la plaga els cobreixi definitivament i que allà, on vam viure un temps i vam ser feliços, es converteixi en un lloc àrid, ròneg, sec, orfe de fruits.

Amb el temps, com passa a la natura, segur que la pròpia necessitat ho tornarà a regenerar. Als paisatges d'Arizona, diuen les pel·lícules, sempre arriben colons disposats a convertir les terres en pastures fèrtils. Llavors, veus llunyanes mai no oblidades, tornaran a nosaltres.

 Miquel Barti

LA LLISTA DE . . .

CARLUS FONTFREDA
(estudiant repetidor)

- **LA PERSECUCION** de François Leterrier (1963)
- **200 MOTELS** de Frank Zappa (1970)
- **TAMBIEN LOS ENANOS EMPEZARON PEQUEÑOS** de Werner Herzog (1970)
- **EL ESPIRITU DE LA COLMENA** de Víctor Erice (1973)
- **EL RESPLANDOR** de Stanley Kubrick (1980)
- **BLADE RUNNER** de Ridley Scott (1982)
- **BRAZIL** de Terry Gilliam (1984)
- **BAJO EL PESO DE LA LEY** de Jim Jarmusch (1986)
- **URGA** de Nikita Mikhalkov (1991)
- **SMOKE** de Wayne Wang i Paul Auster (1995)

SHORT CUTS

* El Cine-Club ha programat per aquest final de temporada **La mirada de Ulises** de Theo Angelopoulos, **Los ladrones** d'André Téchiné, **El funeral** d'Abel Ferrara, **Microcosmos** de Claude Nuridsany i Marie Perennou, **Stromboli** de Roberto Rossellini i **Looking for Richard** d'Al Pacino.

* La programació del segon trimestre de la Filmoteca està dedicada a la dona. Sota el títol de «Dona i cinema» es projectaran: **Mrs. Soffel** de G. Armstrong, **Mississippi Masala** de Mira Nair, **Dry White Season** de E. Paly, **La fille de quinze ans** de J. Doillon, **La condena** de M. Bellochio, **Erica Minor** de B. Effenterre, **Verso sera** de F. Archibugi, **Go Fish** de R. Troche i **Rambling Rose** de M. Coolidge. El cicle començarà el dimarts 8 d'abril.

* Una mala notícia per a tots els cinèfils de la ciutat: sembla que la decisió de no fer més cinema en versió original els dimecres i dijous al Núria és definitiva. La poca assistència de públic ha portat els responsables del Núria a prendre aquesta lamentable decisió. A Olot el cinema en versió original no és prou rentable i haurà de continuar sent programat, amb el suport econòmic de l'Ajuntament, pel Cine-club. «Fué maravilloso mientras duró».

* Continua al Teatre Principal l'interessant curs «Cinema negre. Un gènere. Una societat» organitzat per la Universitat de Girona i l'Ajuntament d'Olot. Aquest mes d'abril es projectaran **Perdición** de Billy Wilder i **Más allá de la duda** de Fritz Lang.

* Per setmana santa el Cine-club recupera el director Emir Kusturica i programa un cicle monogràfic amb les seves darreres pel·lícules no estrenades a Olot: **El tiempo de los gitanos**, **Arizona dream** i **Underground**.

VEUS DISTANTS

«Te he amado como he amado la guerra, como he amado el vino, como he amado todo lo que me ha hecho daño.»

Athos (Van Heflin) a **Milady de Winter** (Lana Turner) a **LOS TRES MOSQUETEROS** de George Sidney, 1948)

DIA T DIA MUNDIAL DEL TEATRE

Terra Prenyada i altres històries
27 de març, dia Internacional del teatre.
Teatre Principal, 10 nit.

Malament quan d'alguna cosa cal celebrar-ne el dia internacional.

Fixeu-vos, la Dona Treballadora, les Nacions Sense Estat, l'Orgull Gai, el Refugiat, la Fam, la SIDA i tot un seguit de marginals comparteixen l'estrany privilegi d'un dia internacional. Potser existeix, però no en sentireu parlar mai, del dia Internacional de l'Inversor de Borsa, de la Televisió, de l'Automòbil opulent, o de la telefonia mòbil. Aquests sectors, posats a celebrar, celebren Salons, Fires o Congressos Internacionals.

En fi, sigui com sigui, és d'agrair que almenys un dia a l'any, unes petites notes de premsa facin girar la mirada cap al teatre, encara que sigui amb la commiseració d'aquell qui es mira un malalt.

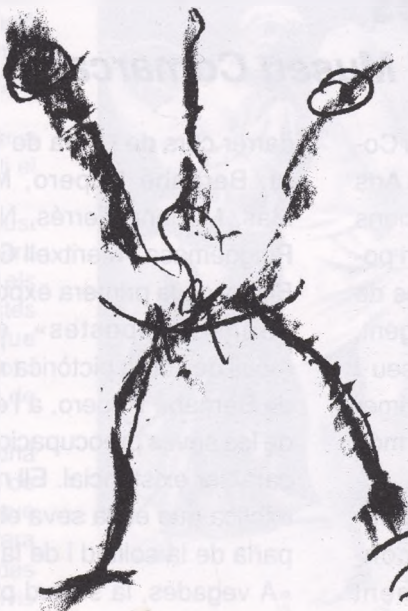
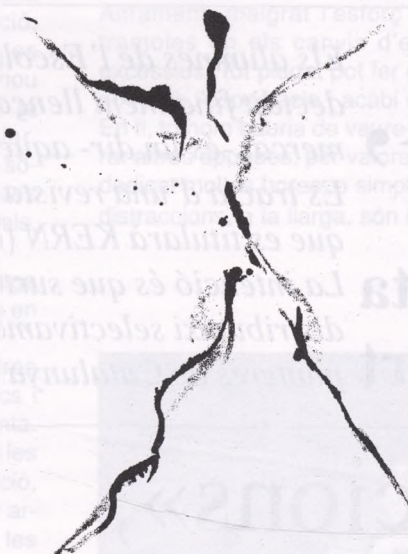
Jeong Ok Kim, director de teatre i cinema coreà, ha escrit el tradicional manifest que en aquesta data és llegit a tots els teatres del món, i del qual n'extrec aquest paràgraf:

«...En el Segle XX, l'ésser humà ha descobert el progrés esplendorós del domini d'allò material i la tecnologia que han transformat profundament la societat, però que no han aconseguit de fer desaparèixer la pobresa i la fam, ni han evitat els conflictes ni les guerres.

Ens desesperem per la nostra impotència davant d'aquesta realitat. Què hi podem fer? Què hi pot fer el teatre?

Creiem en la importància d'escoltar atentament les paraules dels actors de teatre, més que no pas els discursos dels homes de la política i els dels experts tècnics...»

Possiblement, la diferència de cultures amaga els matisos i ens pot semblar un discurs una mica ingenu però, què

DIA T DIA MUNDIAL DEL TEATRE

n'espereu de l'art? I del teatre, un art tan antic com l'home, si no és la saviesa i la ingenuïtat dels ancians? A Olot, per celebrar-ho podreu veure una obra sincerament excepcional, carregada de simbolismes i d'aquesta ingenuïtat que parlava.

Terra Prenyada és un espectacle que demostra, com el teatre o l'art en general és, encara, una arma potent contra la injustícia, la desigualtat i la intolerància.

Joan Baixas, pintor, actor i creador d'aquesta proposta multidisciplinària basada en la realització de diverses pintures en directe, utilitzant com a material pictòric les cendres dels llibres cremats a la Biblioteca de Sarajevo, sap transmetre com ningú l'emoció del símbol.

No és gens estrany, perquè a en Joan Baixas, fundador de l'històric grup LA CLACA, li devem les millors imatges del teatre-visual català, fruit de la seva col·laboració amb pintors com Joan Miró (Mori el Merma), Antonio Saura (Peixos abismals), Roberto Sebastian Matta (Laberint) i d'altres.

És tot un luxe i un honor poder celebrar amb ell la festa del teatre. Un home senzill que no ha perdut mai la dèria de la investigació, un treballador de l'art.

Sobretot no us ho perdeu, deixariu passar la millor proposta teatral de la temporada. A més, per acabar d'arrodonir la festa, **Gags a Sac**, una companyia gironina que va triomfar en el Fòrum de Teatre us amenitzarà un pica-pica a l'escenari amb la delirant orquestra **LA REVOLUCION**. Bona festa a tothom!

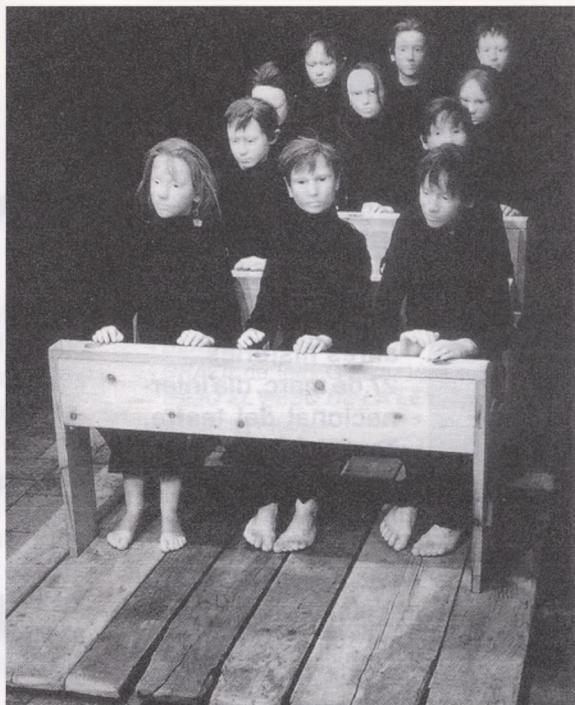
Pep Fargas

* Dibuixos de Joan Baixas

Tadeusz Kantor L'escena de la memòria

«El teatre de Kantor s'encarna en un temps a cavall entre la història i el present, en un espai del record i de la voluntat creadora que emfasitza la tràgica marxa de la Història, sense arribar a convertir-la en una cosa tangible, però atorgant-li una vívida presència».

Aquesta exposició antològica que ara és a Madrid, es podrà veure d'aquí poc a Barcelona, a la Pedrera, de la mà de la Caixa de Catalunya.

Kern,

revista
d'Art

Els alumnes de l'Escola de Belles Arts d'Olot han decidit finalment llençar un nou producte editorial al mercat -és un dir- aquest proper mes d'abril.

Es tracta d'una revista amb un alt contingut gràfic que es titularà KERN (l'espai entre lletres).

La intenció és que surti cada dos mesos i que es distribueixi selectivament a les llibreries punteres de Catalunya.

«Gestacions»,

joves artistes

a la Sala 14 del Museu Comarcal

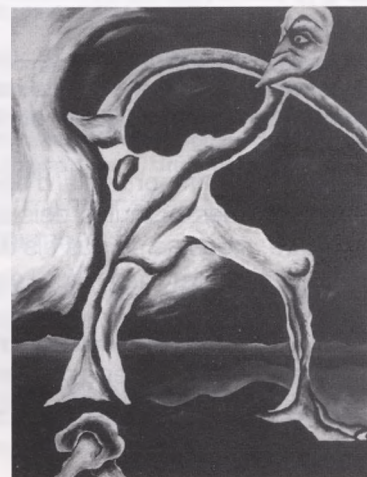
Amb aquest títol, el Museu Comarcal i l'Escola de Belles Arts inicien un cicle d'exposicions amb la idea de dinamitzar i posar al servei del treball des de l'expressió artística emergent, una de les sales del Museu i propiciar als alumnes un primer contacte amb l'entrellat del món expositiu.

Gestacions aglutinarà poètiques diverses, conceptualment i formalment presentades pels alumnes del

darrer curs de l'Àrea de Pintura: Bernabé Roperó, Mercè Mas, Mariona Ferrés, Natàlia Puigdemasa i Meritxell Galí.

El títol de la primera exposició, «Sense respostes», és un recull de l'obra pictòrica recent de Bernabé Roperó, a l'entorn de les seves preocupacions de caràcter existencial. Ell mateix explica que en la seva obra es parla de la solitud i de la mort: «A vegades, la solitud pot ser un amic, una mica dur, però

sincer, que t'ajuda a veure les coses d'una manera molt més clara i més objectiva sobre la vida».

CHRISTUS

2ª EDICIÓ

Escenografia i direcció: Peret Planapuig.

Actors/actrius: Jordi Feu, Òscar Cabana, Àngel Girona, Jordi Oliveras, Gadis Farjas, Àngels Méndez, Mariona Pujol, etc., fins a 40.

Text: Josep Munteis i Bracons i Òscar Cabana i Farjas.

Veus Narració: M. Mendoza, C. Andrés, M. Arau, Joan Vilalta i Òscar Cabana.

Coordinació: M. Pilar Serra i Margalef.

Orfeo Popular, 23, 28 i 29 de març de 1997.

Ja fa un parell d'anys que vaig poder veure la reaparició d'aquesta peça que en altres èpoques constituïa una de les dues distraccions dels olotins i olotines durant la Setmana Santa - l'altra distracció, segons els cronistes, es concretava al cap de nou mesos - i suggeriria la possibilitat d'abordar, seriosament, un estudi sobre les diverses

manifestacions parateatral, més o menys tradicionals, que s'han generat a la Comarca.

Després d'haver-ne vist un assaig, i parlat una llarga estona amb en Peret Planapuig, insisteixo de nou en el suggeriment.

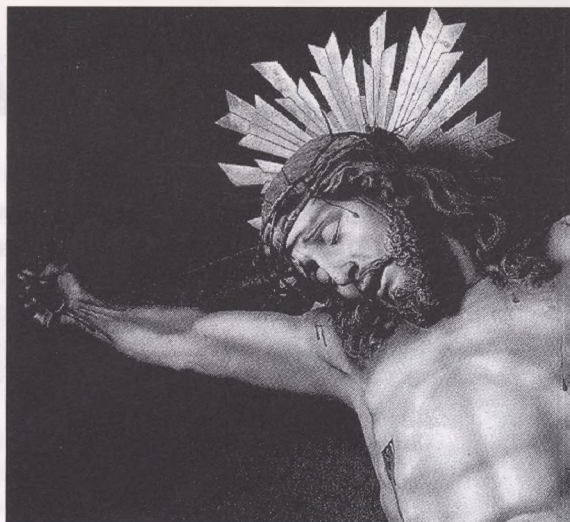
En Peret em fa notar una evidència: els quadres escènics que configuren l'espectacle són autèntics i vivents passos de les processons de Setmana Santa. És cert, com també ho és que en la composició de les escenes, les expressions de les figures, la il·luminació, el vestuari i la caracterització s'hi nota la mà d'un artista avesat a compondre, de manera equilibrada, les seves pintures.

M'explica, amb la seva vehemència habitual, que aquí, en altres temps, tothom tenia algun tipus de vinculació amb la indústria dels sants de guix i que, molt possiblement, en aquesta relació cal buscar l'origen d'aquesta curiosa manifestació.

"Si non é vero é ben trovato" i per això cal tornar a demanar un estudi històric que aclareixi i possibiliti el rigor que es mereix la proposta.

En aquesta edició s'han incorporat dos quadres nous: "Jesús i els Infants" i "La Flagel·lació" - amb lletra d'Òscar Cabana - que no desmereixen en absolut els catorze restants. L'encert hauria estat rodó si aquestes dues escenes es corresponguessin - cosa que desconec - amb passos autèntics fabricats a Olot i que en aquestes dates es passegen pels carrers de moltes ciutats.

Igual que en els Pastorets, el "Christus" exerceix una funció catàrtica que aplega un munt de persones, de procedència molt diversa, amb uns resultats més que dignes en la interpretació dramàtica. Això és encara més notable tenint en compte les dimensions reduïdes de l'espai escènic i la celeritat que cal donar als canvis de quadre. Cal felicitar tot l'equip per l'esforç i la disci-

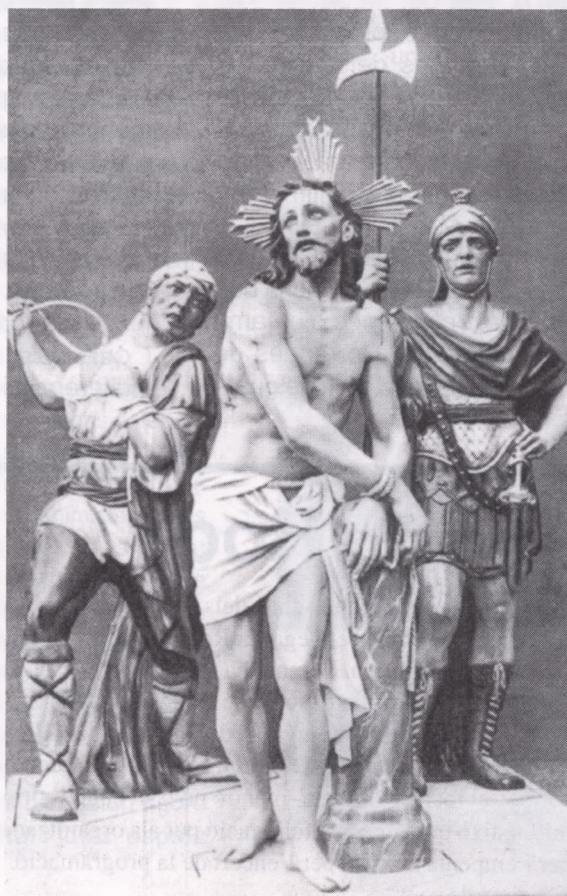

plina que hi demostren.

Allà on la proposta fa aigües és en la concepció global de l'espectacle. Els textos d'en Josep Munteis, que quan s'entrenaren van tenir bastants problemes per aconseguir el "nihil obstat" de la censura eclesiàstica, avui han quedat absolutament desfasats, resulten extremadament barrocs i sovint incomprensibles. Altrament, malgrat l'esforç que esmercen tots els tramoies en els canvis d'escena, els foscós són excessius. Tot plegat pot fer que l'espectador perdi el ritme de l'espectacle i acabi cansat.

En fi, tothom hauria de veure-ho, ja sigui per rememorar altres èpoques, per valorar l'esforç dels que hi han dedicat moltes hores, o simplement, perquè les altres distraccions, a la llarga, són molt més cares.

 Pep Fargas

T
E
A
T
R
E

«Sentir Llach»

El dia 28 de febrer, les vitals melodies d'un dels únics cantautors catalans vius capaç d'omplir el Nou Camp, sonaren en el pavelló municipal de Sant Joan Les Fonts. Per a molta gent, potser per la majoria, era la primera vegada que assistien a un concert de Lluís Llach, un home que durant anys ha estat el símbol de l'esperança, lluitant per millorar la qualitat de les relacions humanes i per la llibertat dels pobles, sempre des d'un vessant idealista, solidari i d'esquerres, com ell mateix comenta en les seves actuacions. L'escenificació de NU, tal com indica el mot, fou d'una marcada senzillesa, només ell, el piano i, justificadament, la guitarra, aquell vell instrument amb què «vàrem aprendre alguns acords i ens permetia entonar les nostres cançons, a més de córrer davant la policia alguna vegada». Nu fou un recorregut per la vida del músic, el qual cantà des de l'adolescència (La Madame), des dels anys del franquisme (La Revolta); també interpretà els versos d'alguns grans poetes, com ara, del seu admirat, admirador i íntim amic, Miquel Martí i Pol, el «menystingut» Màrius Torres o el profètic Pere Quart, cosa que entelà els ulls a més d'un amb les inoblidables Corrandes de l'Exili. Tocà «amb molt de gust»

el tema Cafè Antic, inclòs en el seu darrer treball, Porrera món; donà la sorpresa amb cançons noves (Teatre) i també repassà alguns temes mítics com Roda, Vida, Laura o L'estaca que canta a l'enèssim bis per aclamació del públic que corejava dret, amb l'espelma que havien repartit els organitzadors alçada, movent-la al compàs de les notes...

La veritat és que quan algú diu: «anem a sentir en Llach», el verb sentir abasta un significat més dens, es traspasa de l'oïr als més recòndits sentiments. No en va, Plató proclamava a «La República» que la vista i l'oïda eren els millors sentits per captar la bellesa i l'art i, per tant, havien de ser constrolats per les institucions públiques, per evitar sublevacions, aquella rebel·lió compromesa i personal que Llach féu del tot vigent amb la tria de cançons del dia 28 de febrer.

Per aquells que no vam viure els darrers anys seixanta o els primers anys setanta, també cantà, transportant-nos temps enllà, per ensenyar-nos què fou allò i què en queda avui viu, i contra què cal lluitar ara. Ens recordà que...

«...gira la roda del temps...»
i que cal lluitar contra la indiferència i la passivitat vers

els problemes de la fam i la hipocresia al món, que ara mateix són els més preocupants. Tot això, és clar, sense perdre de vista l'amor vers la terra, idea de la qual sortiren les melodies de Venim del Nord, venim del Sud, o El meu país. El cas és que quan hom pensa en Lluís Llach, no pot ometre aquells versos de Vicent Andrés Estellés:

Amics, companys:
Ara us deïxe aquests mots
Terrosos encara.
Els he tret de la terra,
I són per a vosaltres:
Els he tret
Amb gran amor,
Amb gran afany
De la mateixa terra que ens corona.

I per cert: que els actes públics de més ressò i de qualitat a la comarca els hagin d'organitzar petits grups d'esplai o associacions lúdiques és bo, però fins a un punt, ja que el paper institucional en aquests temes, també hauria de preocupar-nos. Un 10 per la Maranya, malgrat la injustícia dels cartells.

Miquel Àngel Fumana

Roda la Roda

Finalment, superats els esculls dels dos darrers anys, Músics Associats ha tornat a engegar la Roda musical per aquestes llargues nits d'hivern. El marc ha canviat. Ja hi estàvem acostumats: baixos de l'escola de Belles Arts, Màxim's, Central, la versió constrenyida i diversificada de fa dos anys, el dejuni i ara. Cal Diferent, al Puig del Roser. No és tampoc el local ideal, però mentre no n'hi hagi d'altre, és millor això que res. Una felicitació per als organitzadors, per l'empenta i també per l'encert de la programació. Llàstima de so.

Artistes de la Garrotxa a Alemanya

Un total de set artistes que actualment estan treballant a La Garrotxa (Àngel Rigall, Adrià Creus, Tavi Algueró, Enric Solanilla, Toni Tort, Esther Guillén i Ramon Romeu) han exposat les seves obres a la Galerie im Rundbau de Neckarwestheim a Alemanya. L'exposició de caràcter col·lectiu i no monotemàtic mostra les darreres obres d'aquest conjunt d'artistes, els quals treballen a partir de procediments ben diferents: des de l'oli, amb un tractament del paisatge que evoca el realisme màgic, fins a l'abstracció anatòmica per mitjà de l'escultura, caricatures i dibuix en color com a expressió de crítica social, ceràmica, aquarel·la, acrílic, tinta i tècniques mixtes.

Dones artistes

És aquesta una exposició que suscita sensacions ben diferents i contrastades. Per un costat hom no posa en dubte la possibilitat d'oferir espais públics per a l'ús, coneixement i difusió de les activitats que col·lectius ciutadans, o creadors en particular puguin estar realitzant, és més, possiblement cal dotar-nos de canals i infraestructures que així ho facin possible. Des d'aquesta lògica res a dir en relació a l'exposició. Un pot entrar-hi, passejar-s'hi i gaudir-ne d'ella si li ve de gust.

Per altre banda hom té la sensació que està contemplant una exposició que li resulta estranya, i no per la singularitat de que el que veu exposat sigui fruit de la creació d'un col·lectiu femení; sinó, potser, per la pròpia naturalesa de l'exposició. Que hi fan allà penjats tants de quadres? Si l'excusa és la condició femenina de les autores, potser és aquesta una pobre excusa. Si el motiu és el valor creatiu i «artístic» del que hi ha exposat, possiblement l'exposició cau pel seu propi pes.

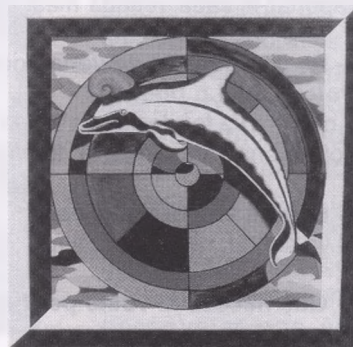
És aquesta darrera consideració la que fa que retornem al principi. Possiblement de disposar de espais ciutadans públics on recollir el treball, una exposició com la que ara comentem no hauria tingut lloc; i d'haver-se donat, els criteris de

de la Garrotxa

plantejament i configuració de la mateixa, no haguessin consistit en aquest mostrar sense solta ni volta en el que tot i cap, i quant més millor. La quantitat d'obra exposada sols reflecteix el nombre important de persones amb voluntat d'expressar o desenvolupar unes certes destreses plàstiques (cosa en sí mateixa ja prou valuosa), en detriment de treballs que perduts enmig del marasme actual o passen desapercebuts, en el millor dels casos, o acaben perdent tota entitat al quedar dispersats per la proximitat d'altres obres (és el cas de l'obra de Maria Àngels Méndez, per citar-ne sols un). Tampoc possiblement si el criteri hagués estat un altre les absències actuals d'artistes com l'Anna Manel·la (per citar-ne de nou sols un) no s'haguessin trobat a faltar.

Des d'aquestes pàgines ja hem realitzat en ocasions anteriors un clam de súplica per a la incomprendiblement prostituïda «Carbonera». No tenim els gossos tant grassos per anar tant alegrement per la vida. Algú ha de decidir que fer amb la sala, algú ha de planificar, algú ha de qüestionar-se si l'ús actual és el més correcte, algú ha de passar de la fotografia inaugural per a la premsa i d'una vegada per totes ha de disposar d'un mínim criteri sobre l'ús i necessitats dels espais públics.

Tres joves garrotxins exposen a Girona

Amb el nom de Girona, Jove Art Contemporani, l'Ajuntament de Girona ha muntat una exposició desplegada en diversos espais municipals. S'han seleccionat 12 artistes compromesos amb la recerca i la investigació de nous llenguatges, majoritàriament pluridisciplinaris, entre els quals hi ha tres joves garrotxins: Dana Carrillo, Narcís Gironell i Pere Vicenç Rovira. La mostra, representativa de les tendències de l'art actual, es completa amb la col·laboració de 12 joves escriptors, un d'ells també de la Comarca, David Santaaulària. Aquesta exposició restarà oberta fins al 13 d'abril.

Anna Plana "l'estrella", Regidora de l'Ajuntament d'Olot

1.- La tira o l'estira l'Ajuntament?

L'Ajuntament és un aparell molt complex, sovint tira ell de mi, encara que com és lògic el meu desig és d'aportar-hi cada vegada més.

2.- És una qüestió de vena vocacional, professional o política?

El que em va fer decidir va ser la vena professional, ara em calen totes tres.

3.- Enyora en Pere Macias?

Ell va ser qui va confiar en mi.

4.- Què necessita vostè per funcionar?

Un bon equip de persones i uns objectius clars.

5.- No es cansa de tant de protocol?

Forma part de les regles del joc.

6.- Cultura, reflex de la incultura?

Crec en un sentit ampli de la cultura.

7.- Quin és el seu pecat capital?

No sé si els valors són tan absoluts.

8.- I la seva virtut?

Miri, tots som d'una determinada forma d'ésser, tenim unes aptituds i prenem unes actituds, que a vegades ens juguen com a defecte i d'altres com a virtut, sóc entusiasta, optimista, confiada, tímida...

9.- Pla director o la direcció del Pla?

A un bon pla director li cal poca direcció.

10.- La millor floreta...?

Que em diguin «Fins ara no havíem aconseguit treballar plegats».

11.- I l'espina...?

Si em diguessin «Confiàvem que seria diferent».

12.- L'Impecé, una bonyiga -no s'enfadi-embolicada amb paper de plata?

L'IMPC és un bon projecte, sobretot perquè pretén ajuntar recursos humans i materials, és un projecte jove, té escassament un any, treballa per assentar una bona base que li permeti créixer amb solidesa.

13.- Un drac escuat poca fressa fa...

El drac és un animal fantàstic que té els seus recursos, el foc, el cap i les ales.

a) Quins «cigarrillos» li agraden, els de París o el Marlboro Light?

Els de París són un plaer, el Marlboro Light un vici.

b) Faldilla o pantalons?

Avui, faldilla.

c) Què prefereix, les mores o les canyes?

Les mores, són més dolces.

d) I la solitud, amb què es paga?

Sovint la solitud és el preu de moltes coses.

e) Li agradaria poder fer miracles?

Sí, el dels pans i els peixos.

f) Com casa la psicologia amb l'empresa pública?

La psicologia estudia el comportament humà, l'Ajuntament treballa amb la gent i per a la gent.

g) Té temps per llegir?

Cal tenir temps per llegir.

h) Digui'm un títol didàctic...

Summerhill de Neill.

i) La franquesa en política, és un valor o un boomerang traïdor?

La franquesa sempre és un valor.

j) Els tres amors de la seva vida...són

Són...molt meus.

Meius Ferrés

«Seqüències»

a Publicació, Centre Històric. Sant Feliu de Pallerols. Pla Especial de Protecció i Millora», dels arquitectes Rafael

Aranda, Carme Pigem i Ramon Vilalta, fou presentat el passat desembre a la Sala d'Actes de l'Ajuntament d'aquesta vila, coincidint amb la inauguració de l'exposició que portava el mateix títol i que va restar oberta fins al 19 de gener d'enguany. El volum és compost per un pròleg que posa de relleu que, al llarg dels darrers anys, s'ha produït un abandonament progressiu dels centres històrics de les ciutats i de les viles vers una perifèria que ofereix millors condicions de vida. El text remarca que aquests centres històrics han evolucionat cap a una situació de degradació i d'infrautilització. Sant Feliu de Pallerols presenta també mostres de degradació al seu centre històric, tot i no patir d'un alt grau d'abandonament.

L'arquitecte Carles Fochs, professor de l'Escola d'Arquitectura del Vallès, fa una magnífica presentació del treball i explicita què és el que permet fer un Pla Especial de protecció i millora del centre històric, tot subratllant el fet que una població com Sant Feliu s'atorgui a ella mateixa un document d'aquestes característiques. A continuació, en l'apartat titulat «El lloc», explica l'emplaçament de la població des de la perspectiva geogràfica, orogràfica, hidrogràfica i topogràfica. Tot seguit, el treball descriu el centre històric i remarca que es tracta d'un conjunt que manté ocultes, però gairebé intactes, les edificacions del segle XIII.

L'estudi de l'evolució històrica ens mostra com s'ha anat creant aquesta vila al llarg dels anys, i es representa amb un conjunt de plànols que evidencien el creixement de la població al llarg dels segles. Les il·lustracions van acompanyades, alhora, de la relació d'alguns dels esdeveniments més importants que han tingut lloc

en les diverses èpoques. En l'apartat posterior, es passa a l'anàlisi configurativa del nucli, cosa que permet entendre, pas a pas, quines han estat les construccions i la lògica de situació i agrupament que ha anat conformant aquest assentament. A partir d'aquesta anàlisi, es pot valorar el grau d'importància de les construccions, les traces i l'espai públic d'aquest nucli.

El llibre dedica una atenció especial a l'anomenat «paisatge visual», atès que en pocs plans especials de protecció de centres històrics hi ha un apartat com aquest. Es tracta de l'anàlisi que parteix de la percepció sensorial de l'espai físic. Aquesta visió complementa l'anàlisi configurativa del nucli i permet reconèixer globalment la singularitat d'aquest conjunt medieval.

La darrera part de la publicació tracta del nucli antic, és a dir, del Pla Especial pròpiament dit, que recull els nivells de protecció, les categories d'intervenció, els paràmetres de l'ordenació i de configuració de les edificacions, així com els components de façana i els complements. També inclou un apartat molt important: es tracta d'un catàleg de coloració per al casc antic, i un altre per a tota la població a fi de preservar una harmonia total. El llibre s'acaba amb un conjunt de fitxes on hi ha les normes de protecció i millora per edifici. En totes elles, hi figura la qualificació de l'edifici, el nivell de protecció, la categoria d'intervenció i les actuacions de millora.

Com a cloenda, val a dir, primer de tot, que el títol del llibre, «Seqüències», encaixa perfectament amb el contingut del volum. En segon lloc, volem subratllar que ens trobem davant d'un treball rigorós i amb una acurada presentació, on es fa palesa la sensibilitat d'aquest grup d'arquitectes en la forma de realitzar la seva tasca, cosa que es manifesta en els seus projectes arquitectònics, en els seus treballs d'urbanisme i en les seves publicacions. Finalment, cal assenyalar que és molt meritori l'esforç que realitzen per donar a conèixer els seus treballs, gràcies a excel·lents publicacions com aquesta que presentem.

Jordi Fortet i Roura

Els jueus de Besalú

Amb el títol de «BESALÚ, VIDA I ORGANITZACIÓ D'UNA JUDERIA» aquest passat mes de desembre l'Ajuntament de Besalú ha editat el llibre de mossèn Josep Alanyà i Roig en el que es descriu de manera detallada l'organització de l'«aljama» besalunenca durant l'edat mitja.

El llibre, editat amb el suport de la Diputació de Girona, consta d'un centenar de pàgines i segons paraules del mateix autor vol constituir un document amè i rigorós alhora, amb la voluntat d'entroncar amb els estudis realitzats sobre la comunitat jueva de Besalú per ell mateix i per l'historiador Manuel Grau i Montserrat, animant d'aquesta manera la realització d'investigacions historiogràfiques sobre dita comunitat.

Entre algunes de les aportacions que presenta el treball de mossèn Alanyà cal destacar el fet de que les dues comunitats -la Cristiana i la Jueva- van conviure de manera pacífica, al contrari del que succeïa en altres poblacions de l'època. En el llibre es destaca, també, la importància i prestigi que assoliren alguns dels metges de la comunitat jueva de Besalú, com és el cas de Abraham Des Catlar, el qual fou metge de Pere el Cerimoniós. Alanyà conclou el llibre tot afirmant que el Call de Besalú no va ser mai un gueto tancat, i que no és així fins al 1415 amb la butlla del papa Benet XIII, moment en el que es precipita la caiguda i desballestament de l'organització jueva a l'«aljama».

J.S.C

Col·lecció l'Escola i la Comarca

Editada pel Centre de Recursos Pedagògics de La Garrotxa amb la col·laboració del Consell Comarcal, la col·lecció «L'escola i la Comarca» acaba d'arribar al número 5 amb

El Carbó a la Garrotxa

COL·LECCIÓ L'ESCOLA I LA COMARCA

PEP COMPTI
XARLIE REIXACH

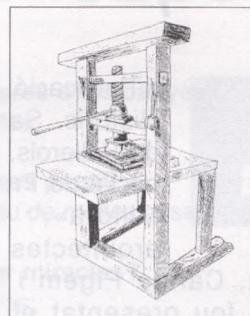
CENTRE DE RECURSOS
PEDAGÒGICS DE LA GARROTXA

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL
CONSELL COMARCAL DE LA GARROTXA

La Impremta

COL·LECCIÓ L'ESCOLA I LA COMARCA

PEP COMPTI
XARLIE REIXACH

CENTRE DE RECURSOS
PEDAGÒGICS DE LA GARROTXA

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL
CONSELL COMARCAL DE LA GARROTXA

la publicació del quadern de treball dedicat a la impremta i la feina de l'impressor. La col·lecció de la que en són autors en Pep Conte i en Xarlie Reixach consisteix en una proposta didàctica adreçada als escolars amb la voluntat de donar a conèixer alguns oficis ja desapareguts o bé d'altres específics de la comarca.

En els cinc quaderns apareguts («EL CARBÓ A LA GARROTXA», «EL TALLER DE SANTS», «LA FLECA», «LA FÀBRICA D'EMBOTITS» I «LA IMPREMTA») els autors, presenten de manera senzilla i didàctica els antecedents històrics de cadascun d'aquests oficis, una breu descripció del mateix, el lèxic que li és característic, els processos d'elaboració i les eines més usades de cadascun d'ells. A la part final plantegen alguns jocs lingüístics i activitats diverses relacionades amb l'ofici. Val a dir que en els dos darrers quaderns s'acompanya el contingut específic d'una guia didàctica adreçada als educadors.

Els olotins a Espanya a les acaballes del XVIII

ls passats dies 21 i 22 de novembre va tenir lloc a Barcelona el Congrés *Els catalans a Espanya, 1760-1914*, organitzat per

la Universitat de Barcelona i el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, amb la intenció de recollir i intercanviar les informacions disponibles sobre les activitats comercials i professionals dels catalans a Espanya durant el període en què tingué lloc la construcció del mercat interior espanyol, la crisi de l'Antic Règim i la consolidació de l'Estat liberal. Miquel Puig, sens dubte el millor coneixedor de l'Olot del segle XVIII, hi va presentar una comunicació sobre la presència i participació dels olotins en l'entretreixit de relacions comercials que s'establiren entre Catalunya i la Península a les darreres dècades d'aquella centúria.

Olot posseïa una important tradició manufacturera, sobretot pel que fa a l'art de la blanqueria, que estava acostumada a exportar els seus gèneres. L'any 1774 va irrompre amb força a la vila i, més tard, a d'altres indrets de la comarca, com ara Tortellà, la nova indústria de cotó. La inversió d'alguns prohoms destacats en els principals oficis locals (paraires, blanquers, tintorers, etc.), juntament amb comerciants o botiguers, en els nous telers mecànics per a fer gènere de punt a màquina introduïts a Olot per mitgers francesos, va trasbalsar la vella manufactura tradicional, basada en el tractament manual de la llana. Naixien, així, les primeres companyies per a l'establiment de fàbriques de gènere de punt de cotó fet amb teler, aprofitant una abundosa mà d'obra, fruit del creixement de la població en les dècades precedents. El nombre de telers

augmentà aviat i l'any 1777 s'iniciava també l'estampació d'indianes.

Aquesta àmplia producció en una població mitjana tan sols es podia mantenir si es comptava amb l'oportuna comercialització del gènere que sortia de les denominades fàbriques d'Olot. Únicament podia reeixir si el que es fabricava tenia sortida no només als mercats local i català sinó a la resta d'Espanya. I això exigia, alhora, una àmplia xarxa d'agents comercials, que si bé podia utilitzar intermediaris, acabà per consolidar una xarxa pròpia de comerciants olotins desplaçats als principals mercats de la geografia peninsular.

El buidatge dels registres notariais de l'Arxiu Històric Comarcal d'Olot ha permès a Miquel Puig de reconstruir en bona part la llista de la trentena de noms naturals d'aquesta ciutat que es dedicaren amb més o menys intensitat, a les acaballes del segle XVIII, al comerç peninsular i a perfilar-ne algunes característiques. Vegem-les.

a) La presència de comerciants olotins se circumscriu principalment al País Valencià (València, Oriola, Xàtiva), a Múrcia, a Granada i a Cadis i, en menor nombre, a Màlaga i altres indrets d'Andalusia, a més d'espòriques presències en altres poblacions de l'Estat. El fet d'establir la seva residència en un lloc no volia pas dir, però, que les seves activitats comercials se centressin només en aquesta població. La companyia de Bellapart, per exemple, que residia a Xàtiva, comerciava des d'aquesta ciutat amb el regne de Granada, Múrcia i Castella.

b) Les poques notícies disponibles sobre la filiació d'aquests

comerciants olotins establerts fora del Principat indiquen la comuna coincidència de ser fills de negociants o comerciants, o bé d'olotins dedicats a les manufactures i als oficis de rang gremial, circumstàncies que també concorren en alguns dels seus germans que s'han quedat a Catalunya. Algunes famílies van arrelar en els llocs, com és el cas de les tres generacions dels Porxas a la província de Cadis; d'altres, en canvi, van mirar sempre el seu pas per terres peninsulars amb un to de provisionalitat tot contemplant el retorn, a mitjà o llarg termini, a la terra familiar. Finalment, els lligams familiars que els coneixem tenen un caràcter endogàmic que altres estudis han assenyalat com a propis dels comerciants catalans que s'havien establert en terres peninsulars.

c) Les fórmules d'organització comercial més habituals eren les companyies, algunes d'elles, pel que sembla, de proporcions modestes, i d'altres de més envergadura. L'activitat comercial es referia principalment als productes de cotó sortits de les manufactures olotines, és a dir, mitges, gorres (o barretines) i en part indianes, tot i que no es pot descartar que es trafiqués també amb altres gèneres elaborats a Olot, com ara els productes de la blanqueria, que continuava mantenint-se en un satisfactori nivell de qualitat.

d) Cap a la fi del segle XVIII, l'eufòria olotina per la fabricació del gènere de punt dona símptomes d'un cert esgotament, que primer s'atribueix a la introducció de productes de contraban. La Guerra Gran contribuirà també a trasbalsar la normalitat de les fàbriques olotines, situació que s'agreuja amb la posterior declaració de guerra contra

Anglaterra. Finalment, la Guerra del Francès frustraria els intents de revitalitzar les manufactures olotines, nervi de l'activitat comercial de la població.

El tema de la diàspora mercantil de la comarca no s'esgota en l'article de Miquel Puig que acabem de resumir. La ponència d'Àngels Solà en el mateix Congrés, amb notícies referides a Olot, extretes també dels registres notarials, i el capítol del llibre d'Ernest Lluch «Ser estranger sense ser-ne», de La Catalunya vençuda del segle XVIII (1996), amb informacions referides a Tortellà, completen el coneixement sobre un tema de la nostra història que ha tingut la fortuna de caure en les mans de tan bons investigadors com Miquel Puig.

Monografies

ESCOLA PIA D'OLOT, *Escola Pia d'Olot: Ensenyament postobligatori*, Olot. Escola Pia, 1997, 20 p.

Oferta dels ensenyaments postobligatoris que es poden cursar a l'Escola Pia d'Olot en el marc de la reforma educativa.

GARRALDA, Elías, *E. Garralda*, Barcelona: La Pinacoteca, 1996, 61 p.

Monografia sobre el paisatgista navarrès instal·lat a Olot des de l'any 1942. Text de Rafael Manzano.

MIFAS GARROTXA. *Coneguem-los: MIFAS Garrotxa: 10è aniversari. Olot: MIFAS Garrotxa, 1997, 99 p.*

Llibre commemoratiu del desè aniversari de la delegació garrotxina de MIFAS. Inclou un ampli reportatge fotogràfic d'Anna Pons.

RENART i VILANOVA, Martí, *Les memòries i la vida d'en Martí Renart i Vilanova*, Olot: l'autor, 1997, 53 p.

Autobiografia en vers de Martí Renart, un dels últims estadants del poble de Lliurona.

SALA i PLANA, Joan; VALLÈS i VILLANUEVA, Joan; JUANOLA i TERRADELLAS, *Traç: Educació visual i plàstica*; 2, Barcelona: Vicens Vives, 1996, 117 p.

Text per al Crèdit Comú 2, del Primer Cicle d'Educació Secundària.

VALLS, Josep, *Pla de conversa*, Girona: Brau Edicions, 1997, 323 p.

Diari intermitent de les coverses mantingudes entre l'autor i Josep Pla entre 1973 i 1981.

Articles

CASACUBERTA i ROCAROLS, Margarida, «Josep Pla, biògraf de Rusiñol», *Revista de Girona*, núm. 180, gener-febrer 1997, p. 81-84.

SIMON i TARRÉS, Antoni, «Desindustrialització i moviments migratoris en la Catalunya del vuitcents. El cas de la ciutat d'Olot», *La població catalana a l'Edat Moderna: deu estudis*, Barcelona: Universitat Autònoma de Barcelona, 1996, p. 231-243.

TO FIGUERAS, Lluís, «Olot a l'Edat Mitjana», *Revista de Girona*, núm. 180, gener-febrer 1997, p. 97-98.

VILAS i PUJOL, Eudald, «La Tarraconense mediterrània a partir de Plini el Vell», *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*, volum XXXVI, 1996-1997, p. 481-493.

Prensa olotina de la democràcia

Aprofitant el poc nombre de novetats editorials enregistrades durant el mes de febrer, reprenem la relació de les publicacions periòdiques olotines dels últims vint anys conservades a l'Arxiu Històric Comarcal d'Olot, base de l'exposició que tindrà lloc aquesta tardor al Museu Comarcal de la Garrotxa.

Prensa associativa

Agrupació Naturalista de la Garrotxa. Butlletí (1980-1992)

Annals del Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i Comarca (1978>)

Anuariux Aoapix Excepcionabilis (1994)

L'Ateneu. Circular (1989-1995) Butlletí Aoapiks Klandestí (1993>)

Caissa (1983-1989)

Centre Excursionista Olot. Circular per als socis (1971>)

Cine-Club. Circular informativa (1992>)

Circular del Club Bàsquet Olot (1988)

Club Natació Olot. Butlletí informatiu (1990>)

Fomento de Pesca Deportiva. Hoja informativa (1966>)

Na Tura (1993)

Omnium Cultural. Butlletí informatiu (1980-1991)

Randells (1991-1992)

Rebots C.B. Olot (1982-1983)

Tablero (1976-1983)

Traç (1985>)

Vitàlia (1984-1985)

Teatre

A peu Pla. 20 de març, a les 20 h.

Dramatització de textos de Josep Pla, al Museu d'Art de Girona, a càrrec de la companyia Ara Pla.

El punt de la memòria (Sic Transit Gloria Mundi). 21 de març, a les 22 h.

A càrrec de la companyia de dansa Trànsit, organitzat per l'IMPC. Al Teatre Principal.

Estand de poca conya. Del 21 al 23 de març.

A la Sala la Planeta, de Girona, a càrrec del grup Proscènium.

QUEmexplIQUE. Fins al 23 de març, a les 21 h.

Christian Anastasiu, amb textos de poetes alemanys d'avantguarda, al teatre Malic de Barcelona.

Festa del Dia Internacional del Teatre. 27 de març, a les 22 h.

Festa sorpresa al Teatre Principal d'Olot.

Christus. Dies 23 i 28 de març, a les 18 i a les 20 h, i dia 29 de març, a les 22 h. Escenes plàstiques de la passió, a l'Orfeó Popular Olotí. 16 quadres escènics representats per coneguts olotins.

FOMENT DE LES ARTS CENTRAL

A partir d'aquest mes d'abril, El Central reformat reprèn les activitats els dijous a la nit

Els contes d'El Carri, per Pedro Carrizosa
"Boloros" a càrrec de Juan de la Cruz i Pedro Maese.
Les històries d'en Pep Fargas

"El món en cançons" a càrrec de Jordi Figueres i Xavier Rusalleda

A 2/4 d'11 de la Nit
Entrada gratuïta

Música

Johnny Papa's. 20 de març, a les 22.30 h
Rock al bar cal Diferent.

IV Concurs de Grups Instrumentals de l'Escola Municipal de Música d'Olot.
Dia 20 de març, a les 19.30, a la Sala d'Actes del Teatre Principal.

Cloenda del X Cicle Tradicionari. 21 de març, a les 22 h, a la plaça Rius i Taulet de Gràcia.
Solistes de la Costa, Biel Majoral, Maties Mazarico... els de sempre a la festa final del Centre Artesà.

Miquel Farré (piano). 22 de març, a les 22.30.
Teatre Principal d'Olot.

XVI Festival de Jazz de Terrassa, del 14 al 21 de març.
Laura Simó, Bruce Barth, James Carter, Nicholas Payton i Little Milton Band.

Exposicions

Sense respostes. Del 14 al 31 de març.
Obra pictòrica de **Bernabé Roperó** al Museu Comarcal de la Garrotxa. Primera exposició del cicle Gestacions.

Aprendiendo de todas sus casas. Del 7 de març al 3 d'abril.
Al Col·legi d'Arquitectes de Girona.

Kim Domene a Internet.
Accés per Tot Art, <http://www.tot-art.org>

Exposició de fotos sobre **l'illa de Menorca**, fins al 30 d'abril.
Quim Roca exposa a la llibreria Shakespeare.

A l'ombra seductora de Josep Pla. De l'1 al 30 de març.
Fotografies d'*Eugeni Forcano* a la galeria Pièce Unique, de Palafrugell.

Josep Pla i Girona. Del 7 de març al 23 d'abril.
A la Fontana d'Or de Girona.

Pintar paraules. De l'1 de març al 6 d'abril.
Al Museu d'Art de Girona, pintures de Berga, Vayreda, Rusiñol, amb textos de Josep Pla.

Relats. Del 26 de febrer al 23 d'abril.
Sophie Calle al Centre Cultural de la Fundació "la Caixa"

L'escena de la memòria.(1960-1990). Del 14 de març al 18 de maig.
La faceta de pintor de Tadeusz Kantor es pot veure a la Pedrera.

CAN CARBASSERES
Es una antiga fleca especialitzada en l'elaboració del rostell i la coca de llardons típics d'Olot
Sant Rafael, 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

BATAFIA RUSSET
CASA FUNDADA l'any 1908

Can Japot
CARNISSERIA - XARCUTERIA
Elaboració pròpia d'embotits
c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

Ben bé d'Olot!

FOTO: SONIA IGLESIAS CAMPANYA

Amb la col.laboració de:

 RÀDIO CLOT
89.1 FM

Sintonitza amb tu